

Adamus 12. Shoud - 2012. augusztus

TIZENKETTEDIK SHOUD: „Az Atlantiszi Határvonal átlépése”

ADAMUS üzenete Geoffrey Hoppe közvetítésével

Fogadjátok szeretettel Adamus e2012 sorozat tizenkettedik Shoudjának magyar fordítását, mely előben 2012. augusztus 4-én éjjel hangzott el az amerikai Colorado Államban.

e2012 SOROZAT

2012. augusztus 4-én éjjel került átadásra a Bíbor Körnek. www.crimsoncircle.com.

ADAMUS: Vagyok, Aki Vagyok, a Szuverén Birodalom és a magas energia Adamusa a mai napon!

Üdvözöllek benneteket Shaumbra! Kemény ez a mai csoport. A Szuverén Birodalom Adamusa vagyok, de ma erősítést kellett hoznom magammal - Mihály Arkangyalt (akit Robert Theiss csatornázik) (valaki közbeszól: „Rendben! - Igen!”) Rendben? Nem vagytok megelégedve velem?! (nevetés és taps)

Miért? Mert ma nem fogunk elengedni titeket váltás nélkül. Váltást mondtam Linda. Váltást. Olvasok Linda

gondolataiban. (a közönség nevet) *(ez egy szójáték, mert angolul a váltás= shift és a szar=shit szó között csak egy betű eltérés van - a ford. megj.)* (Adamus és a közönség nevet)

Hogy miért? Mert ezt akarjátok. És hogyan fogjuk ezt megtenni? (valaki közbeszól: „Merabh útján, valaki más pedig azt mondja: „Könnyen.”) Én is azt remélem, hogy a könnyű úton. Remélem. Miért is ne?

Ma ünnepelni jöttünk össze. Egy kis nevetésért, némi felismerésért és az ételért, a dalokért, hiszen ez az ünnep napja. Ó, sok ünnepelnivalónk van. Máris rátérünk erre, de előbb meg kell néznem ezt a kitűnő emberi csoportot, hm? (valaki azt mondja: „Szia!”) Szia. (Adamus kezét csókol neki) Köszönöm. Kitűnő Shaumbra csoport! Á!

Érdekes egy csoport vagytok! (nevetés) Közel hét milliárd ember él ezen a bolygón. Ez sok. Ez bizony sok. Hét milliárd ember dugítja, tömi el ennek a bolygónak az energiáit - hm, hm, hm, utat Adamusnak - (a széksorok között járkál) - és mégis, azt mondanám, hogy úgy körülbelül 150 millió embernek van egyáltalán valamiféle fogalma a felébredésről, valami igaz....(megáll Dave Schemel előtt) Zuhanás? Ó, igen. (pózba vágja magát egy fotó kedvéért)

CRASH: (Dave) Felemelkedett csávó? (nevetés, felvillan a vaku)

ADAMUS: Vak vagyok. Akárcsak Tóbiás! Nem látok! (a közönség nevet) Tehát hozzávetőlegesen 150 millió olyan ember van, akinek egyáltalán....(Adamus csókot dob a kamerába), akinek egyáltalán van némi fogalma a felébredésről. És talán kevesebb, mint egy millióan választották a megvilágosodást, akiknek egyáltalán van némi fogalmuk a megvilágosodásról. Ó, sok olyan ember van, aki a mennybe akar jutni, mert fél attól, hogy a pokolra kerül. Sokan pedig csak egy kicsikét jobb emberi életet akarnak. Hm, hm, hm...utat Adamusnak. (valakinek eltolja a székét, mert útban van) És még azt hitted, hogy meg foglak ölelni nagyfiú! (nevetés)

De ti, drága barátaim.....ah! (odamegy a nyitott ajtóhoz) Elmenekülhettek! (nevetés, ahogy kimegy az ajtón) Az Arkangyalok odakint vannak. Kevesebb, mint...

Ti, drága Shaumbra. A megvilágosodás. Ti kértétek a megvilágosodást. Jobban akarjátok azt ebben az életetekben, mint magát a levegőt. Akkor ezt most próbáljuk meg! (Adamus visszatartja a lélegzetét) Nem lélegezhetsz. Még levegőnél is jobban akarod a megvilágosodást. (Adamus még mindig visszatartja a lélegzetét) Nincs lélegzés, csak megvilágosodás van!

(szünet, mert Adamus továbbra is visszatartja a lélegzetét)

Sokáig várhatok. (nevetés) Ez egy dohányzó ember tüdeje, de rendelkezik egy Felemelkedett Mester bölcsességével. (nagy nevetés) (végül kifújja a levegőt)

Megvilágosodás. Miért? Linda, kérlek vidd körbe a mikrofont!

LINDA: Örömmel.

Miért a megvilágosodás?

ADAMUS: Miért a megvilágosodás? Nem azt kérdezem, hogy mi a megvilágosodás, hanem azt, hogy miért akarjátok? Miért választjátok...

LINDA: Önkénteseket válasszak?

ADAMUS: (a közönség egy tagjához szól) Megtennéd kedvesem, hogy írsz a táblára?

LINDA: Önkénteseket válasszak?

ADAMUS: Igen, mint mindig. Miért akarod a megvilágosodást? Mielőtt válaszolnátok, elmondom, hogy én azért vagyok itt, hogy ezen együtt dolgozzak veletek, támogassalak titeket, szeresselek benneteket, bátorítsalak titeket és lelökjelek benneteket a szikla széléről a megvilágosodásba. Ezért vagytok itt és én is ezért vagyok itt.

Megvilágosodás. Miért? Azt is színlelhetsz, mintha az ott se lenne. Várhatnál vele még egy életet. Miért, drága aranyom, miért? Jobb kamera szöveget kérnék!

ELIZABETH: Nincs...

ADAMUS: Megtennéd, hogy felállsz?

ELIZABETH: Nincs mentális...

ADAMUS: Megtennéd, hogy úgy beszélsz, mint aki tényleg komolyan is gondolja?

ELIZABETH: Igen. (kicsit határozottabban beszél) Nincs rá mentális magyarázatom.

ADAMUS: Igen.

ELIZABETH: Van bennem egy....nem akarom ezt vezérlő, vagy hajtóerőnek hívni, ez egyszerűen egy mag...ez egyszerűen az, amit teszek.

ADAMUS: És ez a valami hol található? Mert akkor kiszedjük onnan.

ELIZABETH: Nem egy bizonyos helyen található. Ez csak egy szenvedély, ami túl mutat a szavakon. Nincsenek rá szavak. Ez egyszerűen egy tudás, hogy oda tartok.

ADAMUS: Az elméd valaha is megkérdőjelezi-e ezt az egész megvilágosodás dolgot, amit akarsz?

ELIZABETH: Á, a mennyekre, dehogyis! Soha....*természetesen*. (nevetés)

ADAMUS: Még akkor se, ha Aandrah mondjuk meredten rád nézne? (még nagyobb nevetés)

ELIZABETH: Akkor se.

ADAMUS: Igen. Szóval azt mondod, hogy ez az általad keresett megvilágosodás még magánál az elménél is nagyobb.

ELIZABETH: Abszolút.

ADAMUS: Jó. Mi lenne akkor, ha ki tudnánk vonni belőled ezt a megvilágosodást, el tudnánk azt venni tőled és egy pincébe elzárnánk valamelyik másik életedre. Mi lenne akkor? Akkor mit éreznél, mit gondolnál, mit tennél? Akkor mi lenne? Mi lenne veled akkor, ha nem élne ott benned ez a megvilágosodásod iránt szenvedélyed?

ELIZABETH: Ezt el sem tudom képzelni.

ADAMUS: Jó. Kitűnő. De egyúttal azt is mondod, hogy nem tudod azt szavakkal meghatározni.

ELIZABETH: Nem tudom.

ADAMUS: Az egyszerűen csak ott van. Ez egy szenvedély és óriási.

ELIZABETH: Ez egyszerűen csak van. Csak van. Már régóta. Nem tudom neked megmondani, hogy mikor kezdődött. Egy nagyon furá élettel kezdődött, amikor tudtam, hogy lenni kell valami többnek is.

ADAMUS: Igen és hogy alakult azóta az életed?

ELIZABETH: Ó, elmondhatatlanul bizarrul!(nevetés)

ADAMUS: Akkor hogyan határoznád ezt meg a tábla kedvéért, hogy miért a megvilágosodás? Egyszerűen csak van?

ELIZABETH (némi szünet után): Miért a megvilágosodás? (megint szünetet tart és vesz egy mély lélegzetet) Mert ez az egyetlen út, amin járok. Ez az egyetlen út. Ez az egyetlen dolog, amit tudok és amit akarok ebben a pillanatban.

ADAMUS: Érzitek ezt?...Én érzem ezt benned. Te is érzed ezt magadból?

ELIZABETH: Igen, érzem.

ADAMUS: Jó. Jó.

ELIZABETH: Úgy értem Vagyok, Aki Vagyok! (a közönség nevet és tapsol) (Adamus felhívja őt a színpadra)

LINDA: Ne! Ne!

ADAMUS: Te kezdted. De amikor kimondod, hogy „*Vagyok, Aki Vagyok*” - akkor annak ki kell robbantania a téglákat a kandallóból. Attól fel kell, hogy álljon a szőr a Shaumbrák karján, lábán, vagy tudom is én hol! Ezt egy hatalmas, óriási szenvedéllyel kell kifejezésre juttatnod. Na, akkor halljuk, hogy megy ez most? „*Vagyok, Aki Vagyok*” - hogy megy?

ELIZABETH: Érdekes, hogy pont ezt mondtad, mert....

ADAMUS: Én mindig ezt mondom. Vagyok, Aki Vagyok. Ez az én szövegem.

ELIZABETH: És sokszor mondod, hogy nem kell ezt.....hogy ennek nem kell megmozdítania a gerendákat a tetőn. Nem kell hangosnak lennie.

ADAMUS: Nem kell hangosnak lennie.

ELIZABETH: Rendben. Rendben.

ADAMUS: Helyes. Jó. Akkor csináljuk!

ELIZABETH: Vagyok, Aki Vagyok!

ADAMUS: Ez egész jó volt! Jó érzés. Jó érzés. Jó. Most mondd ki a többieknek is. (némi taps)

ELIZABETH: Vagyok, Aki Vagyok.

ADAMUS: Egy picikét bizonytalan.

ELIZABETH: Igen, tudom. Nos, ez miattuk van. (nevetés)

ADAMUS: Próbáljuk meg újra!

ELIZABETH: De mindenki engem néz!

ADAMUS: Na igen. Lennétek szívesek becsukni a szemeteket? (nevetés)

ELIZABETH: Vagyok, Aki Vagyok. (Adamus grimaszol) Nem?

ADAMUS: (nevetve) Egy árva szót sem szóltam.

ELIZABETH: Láttalak. Rendben. Rendben. (szünetet tart) Norma? (nevetés) Oké. Vagyok, Aki Vagyok.

ADAMUS: Sokkal nagyobb most az egyensúly.

ELIZABETH: Köszönöm.

ADAMUS: Köszönöm.

ELIZABETH: Köszönöm. Köszönöm.

ADAMUS: Köszönöm.

ELIZABETH: Most már elmehetek?

ADAMUS: Most már elmehetsz.

ELIZABETH: Namaste.

ADAMUS: Igen, ott rögtön a sarkon van az a fura kis épület. Igen, most már elmehetsz.

ELIZABETH: Köszönöm.

ADAMUS: Ó, vagy már el is mentél? Ó! (Adamus nevet) Megvilágosodás. Miért? Miért? Miért? Miért? Miért?

SHAUMBRA 1(nő): Nem tudom.

ADAMUS: Állj fel kérlek! Köszönöm.

SHAUMBRA 1: Nem tudom miért.

ADAMUS: Nem tudod miért?

SHAUMBRA 1: Ezt belül érzem.

ADAMUS: Igen.

SHAUMBRA 1: Nincsenek rá szavak.

ADAMUS: Nincsenek szavak.

SHAUMBRA 1: Ez egyszerűen egy érzés.

ADAMUS: És ez fontos neked?

SHAUMBRA 1: Igen!

ADAMUS: Van ennél fontosabb?

SHAUMBRA 1: Ebben a pillanatban nincs.

ADAMUS: Nincs, de mégsem tudod ezt szavakba foglalni.

SHAUMBRA 1: Nem tudom.

ADAMUS: Ez érdekes. Érdekes. Ha muszáj lenne körbeírnod akárcsak az ezzel járó érzést, akkor mi lenne ez a megvilágosodás érzés - vágyakozás?

SHAUMBRA 1: Igen.

ADAMUS: Nem akarom helyetted kimondani a saját szavaidat.

SHAUMBRA 1: Izgatottság.

ADAMUS: Izgatottság.

SHAUMBRA 1: Vágyakozás, szenvedély.

ADAMUS: Szenvédély.

SHAUMBRA 1: Áááá-óóóó.

ADAMUS: Ó! Ez egy jó szó. (nevetés)

SHAUMBRA 1: Igen.

ADAMUS: Jut eszembe, az első válasz az „ez egyszerűen csak van” volt Elizabeth-től, most pedig jössz azzal, hogy „ezt nem lehet szavakba önteni, óóóó-ááááá”.

SHAUMBRA 1: Ez jó.

ADAMUS: Ez jó. Nem, de tényleg, ez tetszik nekem. És ha még egyszer megtennéd....

SHAUMBRA 1: Libabőrös leszek, amikor kimondom.

ADAMUS: Igen.

SHAUMBRA: És most is libabőrös vagyok.

ADAMUS: Pontosan.

SHAUMBRA 1: Olyan ez, mint „haaaaa”!

ADAMUS: Hogy is mondtad az előbb? Óóóó-áááá!

SHAUMBRA 1: Óóóó-áááá!

ADAMUS: Óóóó-áááá! (nevetés) Elmondod ezt a kamerába is, hogy az egész világ láthassa?

SHAUMBRA 1: Óóóó-áááá!

ADAMUS: Á!

SHAUMBRA 1: Óóóó-áááá!

ADAMUS: Mi lenne, ha most mindannyian mondanánk? Óóóó-áááá!

SHAUMBRA 1: Igen. Ez az.

ADAMUS: Köszönöm. Óó!

SHAUMBRA 1: Be vagyok indulva!!! Ez az!!!

ADAMUS: Köszönöm. (megpróbálja odaadni Adamusnak a mikrofont) Nekem ez nem kell. Megvilágosodás. Miért? Miért? Miért? Miért?

YVONNE: Miért ne? (Linda: -Áááá!)

ADAMUS: Azt mondanám, hogy ez egy jó ok. Miért is ne? Megpróbálkoztatok már minden

mással, így aztán akár a megvilágosodást is kipróbálhatjátok. (nevetés) Érzed a szenvedélyt?

YVONNE: Nekem csak ez számít. Semmi más nem számít.

ADAMUS: Semmi más nem számít.

YVONNE: Semmi más nem számít.

ADAMUS: Jó. Akkor most rögtön meg is alkudhatunk 1000 dollárban. Linda majd ír egy csekket neked a megvilágosodásodért.

LINDA: Hogyne, buli. (nevetés)

ADAMUS: Vagy nem?! (Adamus nevet)

YVONNE: Úgy sem fogadnám el.

ADAMUS: Nem fogadnád el.

YVONNE: Nem.

ADAMUS: Nem fogadnád el. Akkor mit szólsz ahhoz, hogy te adj nekem 1000 dollárt a megvilágosodásodért?

YVONNE: Ha lenne anyyim!

LINDA: Elköltötte a tanfolyamainkra! Most már annyi pénze sem maradt, amivel egy évig kihúzná.

ADAMUS: Dilemma szag van. (nevetés) Ez az, ami mindennél fontosabb neked, meg „egyáltalán miért is ne?” és alig 1000 dollárért - az ár felfelé megy - ezer dollárért máris a tiéd lehetne és nincs 1000 dollárod?

YVONNE: Ne tedd ezt velem! Direkt nem hoztam. (Adamus nevet)

ADAMUS: De fontos neked a megvilágosodásod.

YVONNE: Abszolút.

ADAMUS: Talán majd a következő életedben hozol magaddal 1000 dollárt az osztályba.

YVONNE: Talán.

ADAMUS: Mindössze 1000 dollár....Jó. Köszönöm. Köszönöm. Megvilágosodás. Van nálad 1000 dollár?

LINDA: Ne hallgass rá!

BRIAN: (Yvonne férje) A bankban.

ADAMUS: A bankban?! A bankok mind össze fognak omlani. Mi a fenét keres ott a pénzed? (Adamus) Csak viccelek.

Megvilágosodás. Miért? Miért? Miért?

BRIAN: Ahogy már mondtam, ez egy szenvedély.

ADAMUS: Szendvedély - de miért? Szereted keresni az izgalmakat? Ejtőernyőztél már valaha?

BRIAN: Nem.

ADAMUS: Nem? Mi volt a legfélelmetesebb dolog, amit valaha is megtettél?

BRIAN: Magas vason sétáltam.

ADAMUS: Hogy mit?

BRIAN: Magas vason sétáltam vasmunkásként.

ADAMUS: Ez elég félelmetes.

BRIAN: Igen.

ADAMUS: Á, igen. Akkor a megvilágosodás a következő izgalom, a következő borzongás, a következő magas feszültség tetted?

BRIAN: Igen, látok benne izgalmat és borzongást.

ADAMUS: Igen, igen. És mit mond az elméd erről a megvilágosodásról?

BRIAN: Pont ez a problémám, hogy az elmémbe vagyok. Ki kell onnan jutnom.

LINDA: Á!

ADAMUS: Á! Nos, jókor vagy jó helyen. (nevetés)

BRIAN: Igen.

ADAMUS: Már csak 1000 dollár hiányzik. (még nagyobb nevetés) Jó. Köszönöm. Köszönöm. Jó.

LINDA: Köszönöm Brian.

ADAMUS: Na igen, az elme. Megvilágosodás, miért? Miért? Miért, Miért? Csak úgy. Azért mert. Kaptunk egy pár furu választ. „*Semmi más nem számít*” - te hogy akarnád meghatározni a választ a tábla kedvéért? Valami másik szóval?

BRIAN: Izgalom, borzongás keresés.

ADAMUS: Ez jó. A megvilágosodás izgalma, borzongása. Jó. Következő.

LINDA: Legyél kedves!

SHAUMBRA 2: (nő) Köszönöm Linda!

ADAMUS: Én mindig kedves vagyok!

SHAUMBRA 2: Igen, biztosan.

ADAMUS: Igen. (Adamus nevet) Megvilágosodás. Miért? Ma nagyon mosolyogsz. Igen, hiszen barátok közt vagy. Itt vagy az Élő Felemelkedés Osztálytermében. A Megvilágosodás!

SHAUMBRA 2: És saját magamtól, itt az ideje, ez az az út. Egyszerűen bezárul...

ADAMUS: Ezen az úton jársz.

SHAUMBRA 2: Igen.

ADAMUS: Nem létezik másik út?

SHAUMBRA 2: Nos, ebben az életben csak ez létezik.

ADAMUS: Igen. Létezik sok más út is és megmutathatom az irányt. Nem muszáj megvilágosodnod. De mégis, itt van ez a megvilágosodás. Milyen érzés ez benned?

SHAUMBRA 2: Egyszerűen...

ADAMUS: (Odamegy az ennivalóhoz) Enni fogok egy kicsit, amíg te gondolkozol a válaszon.

SHAUMBRA 2: Oké. Light kávé. Talán. Van kávé?

ADAMUS: Gyerünk! Megvilágosodás.

SHAUMBRA 2: Totális beteljesülés.

LINDA: (látja, ahogy Adamus közvetlenül a kínáló tálból eszik) Óóóóó!!!

ADAMUS: Micsoda?!

SHAUMBRA 2: És öröm.

ADAMUS: Megvilágosodás.

SHAUMBRA 2: Csak ez. Móka, élvezet.

ADAMUS: Móka, élvezet.

SHAUMBRA 2: Egyszerűen teljes...

ADAMUS: Teljes.

SHAUMBRA 2: Beteljesülés, felismerés. Nem tudom, csak lenni, létezni.

ADAMUS: Lenni, létezni - igen, igen!

SHAUMBRA 2: Gyerünk! (a többiek nevetnek)

ADAMUS: Valaha is kétségbe vonod ezt a megvilágosodást? Gondolsz-e valaha is arra, hogy ez az egész mekkora butaság, csacsiság?

SHAUMBRA 2: Nem.

ADAMUS: Nem?

SHAUMBRA 2: Nem. A buta része csak az odavezető út.

ADAMUS: Az odavezető út - ó, igen. Igen, igen! Jó. Még mindig van egy másik....hogyan határoznád ezt meg? „Nem tudom?” vagy „Egyszerűen csak elakadtam az úton?” Ez jó.

SHAUMBRA 2: Nem, nem akadtam el, csak, csak...

ADAMUS: Egyedül vezettem, az autóm lerobbant, defektet kaptam és most elakadtam a megvilágosodás útján.

SHAUMBRA 2: Nem, nem, nem. Nem vagyok elakadva. Nem, szó sincs elakadásról.

ADAMUS: Nem vagy elakadva. Nem, nem.

SHAUMBRA 2: Csak az út végén vagyok. Úgy értem az ember eljut oda, ahova el akar jutni. Úgy értem az út végére értem és végre...

ADAMUS: Ez csak az, ahova tartasz.

SHAUMBRA 2:...Hazaérek.

ADAMUS: Ez csak az, ahova tartasz.

SHAUMBRA 2: Gondolom.

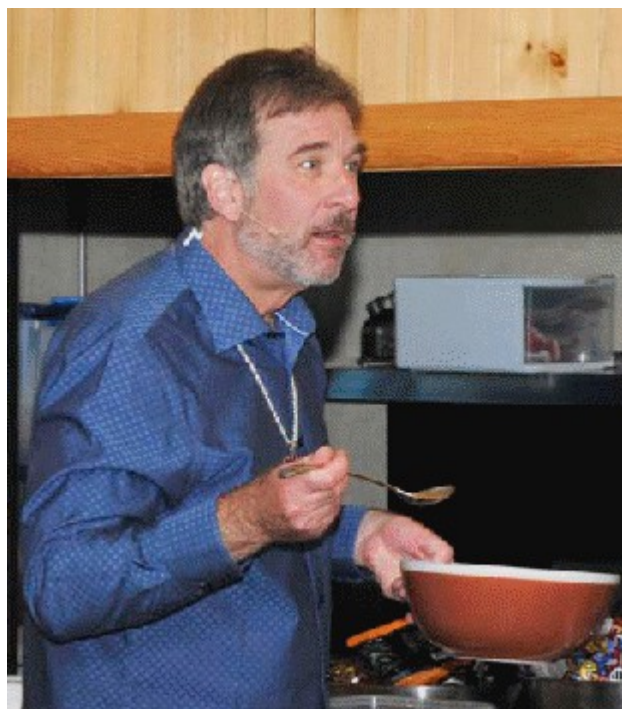
ADAMUS: Oké. „Éppen odatartok.”

SHAUMBRA: Az út vége.

ADAMUS: A megvilágosodáshoz vezető túra! Azt veszem észre, hogy ma nem jutunk túl messzire. Mihály Arkangyal be akar ide jönni és beszélni akar veletek és nekünk is sok megbeszélhivalónk van. Ő és csak futunk ki az időből!

Még kettőt kérnék! Megvilágosodás. Megvilágosodás. Miért?! Csinálhatnátok mást is. De miért pont a megvilágosodás? Lehetnél pap is a templomban! Belőled jó pap lenne a templomban!

TERRY: De akkor soha nem érezném magam ennyire szeretve.

ADAMUS: Soha nem éreznéd magad szeretve.

TERRY: Ha pap vagy lelkész lennék, akkor soha nem érezném ennyire mélyen a Lelkem szeretetét.

ADAMUS: Mégiscsak haladunk. Jó. Jó.

TERRY: És ezt nem lehet pénzen megvenni.

ADAMUS: Dehogynem! 1000 dollár az ára! (nevetés) Szkeptikus vagy!

TERRY: És ezt senki nem tudja nekem odaadni!

LINDA: Hmmmmmm.

ADAMUS: Óóóó! Esetleg...

TERRY: De én magamba fogadhatom.

LINDA: Óóóó!

ADAMUS: Jó. Jó. Tökéletes beállítás. És akkor eddig miért nem fogadtad azt magadba?

TERRY: Befogadtam.

ADAMUS: Ááá! Óóó! Jó. Jó. Meg vagy világosodva?

TERRY: Igen.

ADAMUS: Teljesen, totálisan a saját megelégedésedre?

TERRY: Nem. (nevetés)

ADAMUS: Jó.

TERRY: De.

ADAMUS: De.

TERRY: Egyetlen egy lélegzetre van és ott a lélegzet.

ADAMUS: Ha adsz nekem 1000 dollárt, majd én megmutatom neked azt a lélegzetet! (nevetés)

TERRY: Nem, te ezt nem tudod megtenni. Ez az én választásom barátom! (nevetés)

ADAMUS: Ajjaj, Mihály Arkangyal! Egy kis segítségre lenne itt szükségem! (nevetés) Kifogtam egy kemény legényt.

TERRY: Mihály itt ül a vállamon.

ADAMUS: Ott állsz mögötte, én meg meglököm. (nevetés) Jó. Jó. De miért a megvilágosodás? Miért? Miért?

TERRY: Nos, ez tart engem itt, ezen a bolygón. Ez tart életben.

ADAMUS: Szenvedély?

TERRY: Semmi más nem lenne képes életben tartani.

ADAMUS: Igen, jó.

TERRY: Semmi.

ADAMUS: Ezt érzem. Köszönöm.

TERRY: Igen.

ADAMUS: Köszönöm.

LINDA: Hmm.

ADAMUS: És még valakit kérnék! Köszönöm. Oké. Megvilágosodás. Miért? Miért? Miért? Linda szalad a mikrofonnal. Miért?

CHRISTY: Tudtam, hogy ide fogsz jönni hozzám.

LINDA: Légy szíves állj fel!

CHRISTY: (sóhajtva) Mert érkezett az ideje.

ADAMUS: Ez tetszik!

CHRISTY: Ühüm.

ADAMUS: Elérkezett az ideje. Csendben tapsolnak most neked. Igen, mert eljött az ideje. Jó.

CHRISTY: Igen.

ADAMUS: De miért?

CHRISTY: Mert már olyan régóta tart.

ADAMUS: Micsoda?

CHRISTY: Tudod, a kérdés: Ki vagyok Én?

ADAMUS: Igen, igen, igen.

CHRISTY: Már régóta tart ennek a megtapasztalása.

ADAMUS: Igen.

CHRISTY: Hogy megtaláljam, hogy ki vagyok és ki nem vagyok.

ADAMUS: Igen.

CHRISTY: És most már rohadtul itt az ideje! (nevetés)

ADAMUS: Most már rohadtul itt az ideje! Köszönöm és ez a csoport olyan csodálatos a póló és a lökhárítómatrixa feliratok értelmében. „Már rohadtul itt az ideje” „A megvilágosodásnak már rohadtul itt az ideje” - Ez gyönyörű. Felráztok vele egy-két embert a bevásárló központokban. Jó. Köszönöm.

A megvilágosodás. Ezért vagyok itt, ezért vagytok itt. Végeztem. (mondja Lindának)

A megvilágosodás. Ez egy érzés. Nehéz szavakba önteni. Nehéz leírni. Miért? Azért, mert ez tényleg nem egy mentális dolog, ez nem egy cél, ez nem csak a következő emberi kalandod és ez nem azért van, hogy csak szórakoztasd magad. Sőt, pontosan az ellenkezője. Ez nem arra való, hogy csak eltöltsd az idődet. A megvilágosodás a benned égő tűz, szenvedély, vágy.

Az az érdekes a megvilágosodásban, hogy az nem az elméből származik. Ezért is nehéz azt szavakba foglalni. Ez nem valami olyasmi, amit itt fent, a fejedben gondolsz ki. „*Hé, kipróbálom ezt a megvilágosodást! Miért is ne?*” Ez valami olyan, ami a szívedből fakad és innen (mindenhonnan) és mindenhol, az elme meg még mindig megpróbál erre rájönni, megpróbálja ezt megérteni, meghatározni, erőltetni, vagy talán félrelökni és azon tűnődik, hogy mennyire gondolod ezt komolyan. Pedig a megvilágosodás természetes, önmagad természetes része. Ez a válasz a „*Ki vagyok Én?*” kérdésre.

A megvilágosodás - ahogy ezt már oly sokszor elmondtam - mindenképpen be fog következni. Ez természetes. Előbb vagy utóbb - valószínűleg utóbb - a Földön élő többi ember is keresztül fog menni egy felébredésen, akkor, amikor erre készen állnak majd, a saját megfelelő idejükben. De bizonyos okokból ti, drága barátaim most választottátok ezt és ezért ez most történik.

Minden nap történik. Néha nehéz ezen keresztül menni, mert nincs erről egy könyv - egy érvényes

könyv - a megvilágosodásról és erről szinte lehetetlen is könyvet írni. Le lehet írni azoknak az embereknek a történeteit, életüket, akik ezen keresztül mentek, de ez nem egy lépésről lépésre előírható folyamat. Lehetetlen azt mondani, hogy: „Így és így fogsz megvilágosodni.” El lehet mesélni a történeteket és azok, akik elolvassák ezeket a történeteket, beleérezhetnek abba a szenvedélybe, abba az emberi tragédia részbe, sőt, még a tényleges összeolvadásba és integrációba is. De a megvilágosodás egy természetes folyamat, ami éppen most történik.

Az atlantiszi határvonal átlépése

Azért beszélek erről ma, mert a mai nap egy ünnep - egy igazi ünnep - sok, sok értelemben. A mai beszédem címe: Az atlantiszi határvonal átlépése. Az atlantiszi határvonal átlépése.

Sok szóbeszédet hallottam 2013-ról, meg a majákról és a maja naptárról - amik nagyon is igazak - mellékesen megjegyezve - egészen egy pontig. Az emberi kereskedelem, a dráma és minden más egy határáig - mert a maja naptárak ciklusokon alapultak. De ugyanúgy ott voltak az atlantiszi képzelet ciklusai is. Ez nem annyira egy naptár volt, hanem egy kivetítés, vagyis a ciklusok megértése.

Az atlantisziak - akik mindannyian voltak - az atlantisziak, kifejezetten Tien Templomaiban tudomással bírtak arról, hogy tizenhárom ciklus fog bekövetkezni. Az nem számít, hogy ezek a ciklusok mennyi ideig fognak tartani, mert ezeket nem naptári években mérték. Ezeket nem lehet évekre leszűkíteni. Ez az emberi fejlődés, az emberi spirituális fejlődés tizenhárom ciklusa, ami bekövetkezik ezen a bolygón és amiből az utolsó a sorban az atlantiszi mentális tudatosságon való túllépés.

Nem véletlen, hogy Shaumbraként most töltitek be a 13-ik életéveteket. Nem véletlen, hogyha összeadjátok a hónapot és az évet, akkor a 13-as szám lesz a végösszeg. A tizenhárom egy nagyon megszentelt szám.

Tudom, hogy sokan félnek a tizenhárom számtól. A világon sok épületnek nincs 13-ik emelete. „*Úgy teszünk, mintha az nem is létezne.*” Bizonyos értelemben véve ez még helyénvaló is, hiszen a 13-as a láthatatlan szent hatalommal bíró szám - bár a hatalom nem a legmegfelelőbb szó erre - nevezzük ezt inkább a potenciál számának.

Tizenhárom. Amennyiben szemügyre veszitek az apostolokat, 12 apostol van, plusz Yeshua. Hány lovag üli körbe a kerekasztalt? Hány lovag üli körbe a kerekasztalt? Tizenkettő, plusz Artúr, a tizenharmadik. Péntek 13-a az ijesztő dátum. Pedig egyáltalán nem az. Ez egy szent szám volt egészen addig, amíg valaki, egy szervezet, boszorkányvadászatra nem indult péntek 13-án, amikor is lemészároltak és meggyilkoltak sokakat, akik a Misztérium Iskolákban voltak, részben a Templomos Lovagokat, részben pedig azt a munkát, amit oly sokan végeztek. De a 13-as egy nagyon, rendkívüli módon szent szám és érdekes száma a változásnak. A váltásnak.

Ünneplés

Tehát ez a hónap, ez a nap az ünneplés ideje, mert túllépünk az Atlantiszi Határon. Ezért is volt nehéz ténylegesen szóban meghatároznotok azt, hogy mi is a megvilágosodás. Nehéz szóban kifejezni ennek jelentését. (valaki beszól: „*Bar mitzvah*”, Adamus nevet) Ez nem egy bar mitzvah. (nevetés) Köszönöm. A tizenhárom a bar mitzvah. Köszönöm. Igen, jó. A felnövés. Abszolút igazad van.

Akkor most végezzünk el egy ceremóniát! Csináljunk egy...(a közönség válasza: Merabh-ot! Majd később! Merabh! Merabh! Merabh! Most meg már állandóan csak ezt akarjátok! És mi a helyzet az előadással?! Mi van a...(nevetve) most már csak merabh-ot akarnak! El is mehetek és akkor

jöhettek ti. (Yoham-nak mondja) A merabh-okat ti csináljátok. (Gerhard megkérdezi: Mi az a merabh? - nevetés) Nem tudom, de tizenhárom fogunk belőle csinálni, addig be se fejezzük! Akkor ünnepeljünk!

Ahhoz, hogy ezt megtegyük, drága Linda úgy érzem, nem vagyok megfelelően öltözve. Tehát megkérlek, igen. (Linda elmegy a hátsó szobába) Úgy érzem úgy vagyok öltözve, mint egy rossz turista. (nevetés) Megkértem Lindát, hogy gondoskodjon számomra egy alkalomhoz illő ruházatról. Igen, igen.

Akkor most ünnepeljünk! Ez több dolog kombinációjáról szól. Olyan ez, mint egyfajta mérföldkő - az atlantiszi határvonal átlépése, amikor is belemegyünk valami újba és egy hatalmas váltáson megyünk keresztül itt és most, egy abszolút váltáson. Tehát igen! (Linda behoz egy csodaszép köpönyeget) Na, ez már megfelelő öltözet. (a közönség álmélikodik) És ha még magas sarkú csizmám és hozzá illő nadrágom is lenne egy fodros inggel, na és persze egy korona. (valaki beszél: Ó, az nagyszerű!) Igen, hát nem az? De igen, igen, igen. Kérlek.

LINDA: Ó, mit is mondtál? Kellene egy korona?
(Linda beletűz Adamus hajába egy lila virágos csatot, amit hatalmas nevetés követ)

ADAMUS: Méltóságteljes kinézettel kellene bírnom. Á, nem annyira rossz ez. Ide vissza! (hátra tűzi csatot a hajába) Ó! (még nagyobb nevetés) Nem aggódom a - férfiasságom miatt. Akkor jó. Kitűnő Kitűnő!

Akkor jöhet a következő lépés! Úgy hallottam, hogy átadás ceremónia lesz ma itt, úgyhogy kérném szépen az ajándékot! (Dave McMasters és Robert Theiss kihozzák Adamus új szónoki emelvényét, amit Robert Theiss készített.)

LINDA: Oké. Hmm. Ó! Ó! (a közönség tapsol) WOW!

ROBERT: Örömmre szolgál.

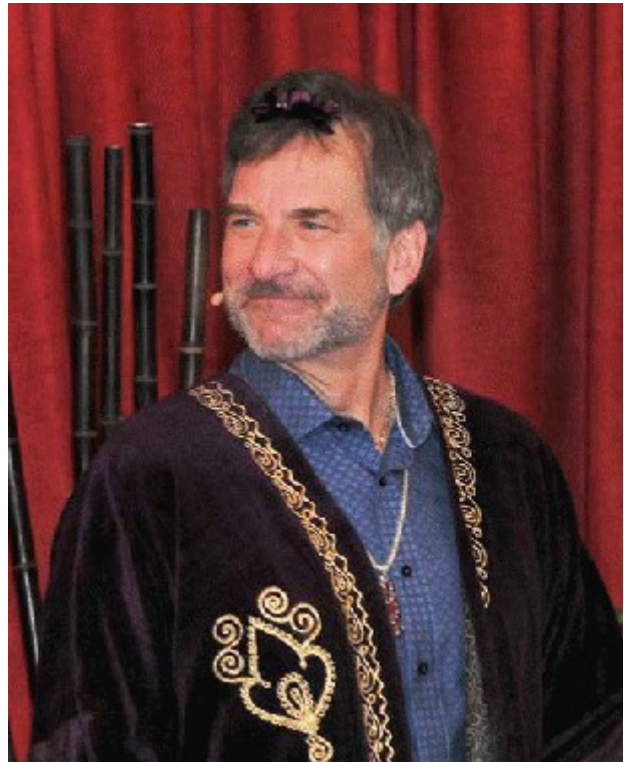
ADAMUS: Kérd és megadatik.

ROBERT: Abszolút.

ADAMUS: Elmagyaráznád nekem?

ROBERT: Nos, a fa Afrikából jött és ha megnézed, ön maga különböző aspektusait mutatja, miközben végig ön maga is. (különböféle szögekből mutatja meg a fa erezetét) Ezt hívjuk szónoki emelvénynek.

ADAMUS: Szónoki emelvény.

ROBERT: A kiváló szónokok számára.

ADAMUS: Ó, gyönyörű!

ROBERT: És természetesen, ide olyan díszítést tehetsz, amelyet csak akarsz, úgy hallottam, van egy logód, amit ide kitehetsz.

ADAMUS: Készülőben van.

ROBERT: Igen.

ADAMUS: Igen.

ROBERT: Igen.

ADAMUS: Gyönyörű.

ROBERT: Köszönöm.

ADAMUS: Igazi mesterember vagy.

ROBERT: Á, köszönöm.

ADAMUS: Igen és egy Mester.

ROBERT: Köszönöm.

ADAMUS: Meg kell, hogy kérdezzek, ezt te magad készíted?

ROBERT: Volt egy kis segítségem.

ADAMUS: Vagy a barátom, Mihály?

ROBERT: Ketten össze tudtuk ezt hozni. Ő nem rendelkezik ugyanezzel az érzékenységgel, szalagfűrészsel és illesztésekkel és asztali fűrész állásokkal.

ADAMUS: De jól kardozik.

ROBERT: Nagyon jól bánik a karddal, de ma leteszi a kardját a te tiszteletedre.

ADAMUS: Á, köszönöm!

ROBERT: Köszönöm.

ADAMUS: Igen, köszönöm. És akkor...(a közönség tapsol)

LINDA: Gyönyörű. Pont úgy érzem magam, mintha templomban lennék.

ADAMUS: Á! Csodaszép! Most már otthon érzem magam. Igen.

Akkor *most már* folytathatjuk a ceremóniánkat, „Az atlantiszi határvonal átlépését.”

Vegyünk közösen egy mély lélegzetet!

(szünet)

...átlépünk az atlantiszi határvonalon...és belépünk a megvilágosodás felismerésébe. Tényleg nagyon élvezem ezt a pulpitust!

Drága Shaumbra...úgy érzem magam, mint egy évnyitón, vagy avatáson.

Ideje túllépni

Drága Shaumbra, az utazás mindannyiunk számára Atlantiszban, Tien Templomaiban vette kezdetét. Tien Templomaiban gyűltünk össze egymással. És elképzeltünk egy időszakot, pont olyat, mint ez a mostani, tizenhárom ciklussal később, ami mindannyiunk számára a változás és a fejlődés

időszakát jelenti. Ott kezdődött el.

Nem tudtuk, hogy milyen fordulatok és csúrcsavarok történnek majd az utunkon. Fogalmunk sem volt a nehézségekről, a kihívásokról, a könnyekről és a nevetésről. Akkoriban el sem tudtuk volna képzelni, hogy lesznek olyan napjaink, sőt létideink, amik teljes elveszettségben telnek majd el és ahol a teljes reménytelenség lesz úrrá rajtunk, ahol egyetlen látomásunk sem lesz és még a személyiségünket is elveszítjük. De akkoriban, Tien Templomaiban elképzeltünk egy olyan időszakot, ahol majd kimondhatjuk a „megvilágosodás” szót és ahol ezt el fogjuk majd tudni fogadni magunkon belül, ahol majd a szó szoros értelmében behozhatjuk ezt a tudatosságot ebbe a valóságba - ebbe a valóságba, amiről tudtuk, hogy sűrű és kemény lesz, egy olyan valóságba, ami szinte majd megpróbálja ezt elvenni tőlünk. De azzal a mély szenvedéllyel, amit mind behoztunk magunkkal Atlantiszban, tudtuk, hogy ez fennmarad majd és tudtuk, hogy virágba fog borulni itt a Földön.

Atlantisz egy mentális időszak volt, az elme fejlesztésének a korszaka, amikor is emberi létezőként szabványosítottuk magunkat itt, ezen a bolygón, amit olyan nagyon szeretünk. A gondolkodás, a strukturálás, a tervezés korszaka volt, amit meg is tettünk. Megterveztük a teljes emberi sablont vagy mintát, amit most a bolygón látunk.

És Atlantiszban egy olyan korszakot is elképzeltünk, amikor majd túllépünk ezen a mentálison - ami helyhez kötött minket, ami összetartott minket, ami összehozott minket és lehetővé tette számunkra, hogy a világunkat mentális és emberi szemem keresztül lássuk. De azt mondtuk magunknak: *„El fog jönni az a kor, amikor átlépünk ezen a vonalon és túllépünk a mentális korszakon, amikor majd belépünk az Energia következő korszakába.”* És most itt vagyunk. Itt vagyunk ma.

Atlantiszt követően visszajöttünk a felszínre a föld alól, ahol a védelem miatt éltünk, valamint ez egyben a saját befelé való pillantásunkat is képviselte, a belső látomásunkat, ahol összekapcsolódtunk a lelkünkkel és az isteniségünkkel, amit igen csak nehéz lett volna megtennünk, miközben annyira lefoglalnak minket a külvilág vagy a felső világ tevékenységei.

És utána következett Egyiptom kora, amikor szó szerint visszajöttünk a felszínre, visszatértünk a templomokhoz, a piramisokhoz szerte az egész világon. Előemelkedtünk. Oly sokan ott voltak Egyiptom időszakában a nagy piramisokban, a Király Kamrájában, ahol is magunkba lélegeztük az isteniségünket és az emberiség jelen korszakának a potenciáljait.

Később újra összekapcsolódtunk egymással testben és szellemben Yeshua idejében, mint Esszénusok, akik újra elhozták erre a bolygóra a misztériumokat és akik beharangozták azt, amiről sokan azt gondolták, hogy az egy új időszak és egy új korszak kezdete, de ti már mind tudjátok, hogy az már elkezdődött. Együtt sétáltatok a nagy Mesterrel, Yeshuával Izrael földjein és behoztátok azokat az energiákat, beültettétek ezt a Földet a Krisztusi Energiával, a Krisztus Energiával.

És ne feledkezzünk el Tóbiás időszakáról! Igen, Tóbiásról. Drága Tóbiás és közületek is sokan ott voltak azokban az időkben. Idősebb Tóbiás, akit Tobitnak is neveznek - Toviusnak. Ifjabb Tóbiás, Sarah, Rafael Arkangyal. Egy gyönyörű történet és egy gyönyörű időszak volt ez, amikor szintén összegyűltünk egymással abból a célból, hogy megvalósítsuk mindazt, amit annak idején Atlantiszban, Tien Templomaiban elképzeltünk.

És aztán jöttek a Misztérium Iskolák - ó, a Misztérium Iskolák - egész Európa szerte. A móka, a tanulás helyei voltak és az isteniség behozatalának valódi megértését szolgálták. De ahogy ezt ti is tudjátok, a világ akkoriban nem egészen állt erre készen. A Misztérium Iskolák olyanok voltak, mint a szigetek, mint az elszigetelt szigetek, sok-sok ünnepléssel - de abban a pillanatban, ahogy kiléptetek a kapuin és visszatértetek a külvilágba, az sokkolt benneteket. Traumatikus élmény volt a Misztérium Iskolák gyönyörűséges energiáiból visszatérni az emberi világra nagyon, de nagyon sűrű,

áthatolhatatlan tudatosságába.

És most itt vagyunk a jelenben. Tizenhárom évvel ezelőtt a Shaumbra igaz energiája elkezdett testet öltetni. Az évek alatt sokatokat összehozott Gabriel Arkangyal új hívása, hogy jöjjetek össze egymással, azt mondva: „*Elérkezett a megvilágosodásod ideje! Itt az idő!*” Ez a hívás hozott minket össze egymással hónapról hónapra, évről évre. Ez a hívás felhozott valamit a bensődből, megadta neked a bátorságot, megadta neked a reményt a saját megvilágosodásodra. Nem a világ számára, nem a családod számára, nem valaki más számára, hanem a te számodra. Megadta neked annak potenciálját, hogy hozd el erre a Földre és éld meg a saját megvilágosodásodat.

És a mai napunk a túllépésről szól. Túllépünk az atlantiszi határvonalon, kilépünk a mentálisból, amiben ti magatok is benne voltatok, szinte a csapdájába ragadtatok. Sokat beszéltünk már erről a korábbi összejöveteleink alkalmával, de ma úgyis mondhatnánk, hogy megfelelőek az energiák. Azért vannak most itt, hogy túllépj ezen. Hogy átlépj rajta.

Ez a csodaszép emelvény nem csak arra való, hogy rá tudjak támaszkodni, vagy, hogy mögé álljak az elkövetkezendő hónapokban és még egy pár éven át. Ez nem csak egy bútordarab, ez nem csak a fa, amiből készült.

Ez az emelvény - és remélem mindannyian meg fogjátok érinteni, mielőtt hazamentek - tehát ez a pulpitus valójában egy szimbóluma annak, ahol mindannyian tartunk. A bölcsességetek szimbóluma. Ezt nem én kaptam. Ezt ti kaptátok. Ez a bölcsességetek szimbóluma. Annak szimbóluma, amit fel tudtok kínálni másoknak a spirituális energiák tanítóiként. Ez mindannak a szimbóluma, amit megtanultatok, amit közösen elmondtunk itt ebben az elmúlt tizenhárom évben.

Ez a megvilágosodás szimbóluma, a te szimbólumod - amikor elfoglalod jogos helyedet az emelvényeden. Ahol kivétel nélkül mindannyian - nem a közönség soraiban ültök metaforikus értelemben - hanem a saját emelvényeteken álltok és a saját hangotokon beszéltek. És talán te vagy az egyetlen hallgatóságod, vagy talán hatalmas előadó termeket megtöltő hallgatóságod van.

Ez az utazás szimbóluma, annak, hogy milyen messzire jutottunk Tien Templomai, Atlantisz óta. Hogy milyen messzire jutottunk mindössze tizenhárom év alatt. Tudom, hogy tizenhárom én néha nagyon soknak tűnik. Tizenhárom évet erre szentelni az életedből és még többet is, de tizenhárom évet a Shaumbra energiájának szentelni! De ha számbaveszed, hogy milyen régen is voltak az atlantiszi idők, Tóbiás kora, Yeshua és a Misztérium Iskolák ideje, akkor tizenhárom év tényleg rendkívül rövid idő. Akkor...

Már csak a pezsgő hiányzik. De úgy értesültem, hogy később lesz itt egy kis bulizás ma még.

Akkor drága Shaumbra, vegyünk egy mély lélegzetet a bölcsességetek, a tanításotok, az utazásotok szimbólumára. Az emelvény - vagy nevezétek bárhogy - pulpitus, pódium - a bölcsességeteket képviseli.

Mély lélegzet! Á! Jó. Jó.

Az atlantiszi határvonal

Az atlantiszi határvonal, amiről most beszélek, a mentális és talán ez a legnagyobb kihívásotok mostanság. Caudre most azt mondja nekem, hogy kifutok az időből. Hét percem van a fantasztikus, bámulatos kijelentéseimre.

Az atlantiszi határvonal a mentális. Talán azt mondanám, hogy a legnagyobb dinamika....(valaki feláll, hogy elmenjen a WC-re) Igen, együtt fogunk menni.

JOANNE: Ó, oké.

ADAMUS: Igen. El foglak kísérni.

A legnagyobb dinamika, ami jelenleg zajlik...hova is megyünk?

JOANNE: Azt nem tudom, hogy te hova mész, de én a WC-re megyek.

ADAMUS: Ó, hát akkor én is odamegyek! Pontosan oda igyekeztem! (nevetés, ahogy kimegy a teremből a hölgygel együtt) Jó. Remek. Segítelek az utadon. Ez az egyik dolog a megvilágosodásban, tudjátok. Tudod, járod az utad. Igen. (nevetés) És melyik fülkét választod? (nevet)

JOANNE: Ez a női WC.

ADAMUS: A jobboldalit vagy a bal oldalit?

JOANNE: A nők belsőket, a férfiak pedig a külsőket használják.

ADAMUS: Jaj nem, én csak téged kísértelek el.

JOANNE: Ó!

ADAMUS: Ne! Ne! Ne! Ez rendben van. Rendben van. Igen. Várj egy pillanatra! (Linda a torkát köszörüli, Dave pedig hátrament a kamerával) El kell, hogy készüljön a közös képünk! Igen. Tudod ma úgy érzem, hogy végre én is fel vagyok öltözve. Hogy emeljem fel ezt? Ja, igen, meg van. Sok szerencsét! Sok szerencsét? Ha segítségre lenne szükséged, csak szólj! (nevetés, ahogy Adamus visszatér a terembe) Én csak segíteni próbáltam. Jól vagy odabent?

Ez majd megtanítja nektek, hogy ne csörögjete, csilingeljete a beszédem alatt. (nevetés) Ha úgy érzed, hogy ki kell menned, tartsd vissza! (még több nevetés)

Hol is tartottunk? Arról beszéltünk, hogy mindannyiótokban most zajlónak le a legnagyobb változások. A legnagyobb váltások. Lényegében ez talán a leghatalmasabb bolygószintű változás is most, de ez a létező leghatalmasabb váltás, amin most mentek keresztül. Szerintetek ő is egy váltáson megy most keresztül a WC-ben? (nevetés)

A létező leghatalmasabb váltás, amin most mentek keresztül, az a szabadság. Ez az...amennyiben összefoglaltok mindent, amin ez a bolygó jelenleg keresztül megy - a harcot, a küzdelmet, a felfordulást és minden egyebet beleértve - ez az egész a szabadságról szól. Az egész a szabadságról szól. És már beszéltünk erről. Néhányatokat felbosszantottalak ezzel, mert azt mondtam, hogy nem vagyok benne biztos, hogy az emberek készen állnak a szabadságra. Tényleg nem vagyok. Már annyira hozzászoktak ahhoz, hogy nem szabadok. Olyan engedelmesekek. Lehetővé teszik, hogy valaki más viseljen gondot rájuk, utána meg megszokták, hogy panaszkodnak rájuk.

És most az történik, ha szemügyre veszitek a bolygón zajló háborúkat és egyéb dolgokat, hogy a valódi harc a szabadságért folyik, ami még most is egy hatalmas kérdés. Készen állnak az emberek a szabadságra? Igen, jó lenne bolondul, vak optimistaként azt mondani, hogy az emberek csodálatos, gyönyörűséges lények, de még mindig az atlantiszi mentális tudatosságban tartózkodnak, egy olyan tudatosságban, ami beléjük lett programozva, aminek az a lényege, hogy *ne* legyenek szabadok! Hogy elhiggyék, hogy szabadok, hogy úgy látszódjon, mintha szabadok lennének, de igazából, valójában ne rendelkezzenek a szabadsággal!

Ti, a megvilágosodás iránti szenvedélyeteknek, a szuverenitás iránti szenvedélyeteknek köszönhetően keresztül mentek egy váltáson és szabadok lesztek. A valódi szabadsággal fogtok bírni. A szuverenitás, az Én Vagyok, nem függ egyetlen másik lénytől sem és nem foglya a tömegtudat működésének. És ez nehéz falat! Felszabadítjátok magatokat az anyagi családoktól, a spirituális családoktól. Felszabadítjátok magatokat a biológiai családoktól. Isten szereti őket! Hagyjátok el őket! (nevetés) A saját szabadságotok értelmében hagyjátok el őket, azért, hogy ne kössön benneteket tovább az ősi karma, az ősi biológia. Szeressétek őket az Én Vagyok-ért, a bennük élő Istenért, de ne csak azért, mert egy család vagytok. A saját kifejeződésed szabadságáért, a saját kifejezésedért. Az elmétől való szabadságért.

Most ezzel nem azt akarom mondani, hogy az elmének nincs meg a maga szerepe, de ha tényleg beleéreztek ebbe, akkor az elme sem akarja már elfoglalni az eddigi helyét. Tényleg nem. Ez az a dolog, ami...az elme az, ami kétségeket ébreszt benned. Igazából nem maga az elme az, ami kétségeket ébreszt benned, hanem az elme dolgozza fel az összes kétséggel kapcsolatos tudatosságot. Te vagy az, aki kétségbe vonod magad és az elme ezt követően pedig elkezd téged szolgálni és feldolgozza az összes kétségedet, előáll a múltbéli emlékekkel, azokkal az időszakokkal, amik fájdalmat okoztak neked, amikor odadobtak az oroszlánok és a farkasok elé, meg minden más elé. Tehát az elme egyfajta együttműködő ebben az egész dologban.

Eljutottunk ide, a szabadság pontjához ma, itt, ebben a teremben az összes Shaumbrával a világ minden tájáról. És most újra felteszem nektek a kérdést. Ti egyéenként, külön-külön - és ne válaszoljatok azonnal, hanem éreztetek ebbe bele, mert van egy kis apróbetűs rész - készen álltok a saját szabadságotokra? Az apróbetűs rész pedig az hogy nos, akkor szabadok lesztek. Szuverének lesztek. De amikor átváltotok a szabadságba, akkor elengeditek mindazokhoz a dolgokhoz való kötődéseket, ragaszkodásokat, amik eddig egyfajta börtönben tartottak benneteket, vagy amik távol tartottak titeket a szabadságtól.

Erre most azt mondjátok: „*De hát ez egy remek dolog, nem igaz?*” Nem tudom. Nem tudom, mert mik is azok a dolgok, amikhez még mindig ragaszkodtok? A pénzhez - illetve a pénzzel kapcsolatos régi felfogásokhoz? Barátokhoz és családhoz? Félték attól, hogy egyedül maradtok a világban? A szuverenitás egyébként az egyedüllétről szól, de sokan félték ettől...ó, kedvelem ezt. (az emelvényt) Ez annyira jó. (nevetés, Robert mond valamit, Adamus kuncog) Ez nem fedezi ezt! Bár remek fotókra ad lehetőséget Crash számára. Igen. Kipróbáltad, hogy le fel ugrálsz rajta, csak, hogy megbizonyosodj róla mennyire szilárd és stabil? Szónoki emelvénynek hívtad. És még fel sem álltam rá. (Robert válaszol, mind a ketten nevetnek)

Tehát készen álltok erre a szabadságra? Mert az azt vonja maga után, hogy elengedd a ragaszkodásaidat sok dologgal kapcsolatosan. Mi van akkor, ha holnap elveszíted a munkádat? „*Á! Mit csináltam rosszul?*” - kérdezed majd. Semmit sem. Ez a szabadság. Az igazi szabadság. Kapcsolatok és minden egyéb dolog - nem akarok ezekbe itt most belemenni, mert nem akarlak elkéséríteni benneteket, de azokat is el kell engedned a szuverenitásod, a szabadságod érdekében. De az a dolog, amit ma alaposan szemügyre fogunk itt venni, az elmétől való szabadság témája. Az elmén túl lévő szabadság.

Ismételten szólva, az elme lekorlátozta azt a képességedet, hogy meglásd a potenciáljaidat és ezek a potenciálok nagyszerűek. Következő sorozatunkban, ami okt... ami októberben kezdődik - talán egy kis megerősítés - a következő sorozatunk októberben a potenciálokról fog szólni. A sorozat címe „Az Új Potenciálok” lesz, vagy valami még okosabb.

Az elme volt az, ami eddig.....megengedtétek, hogy az elmétek megakadályozzon benneteket abban, hogy meglássátok a potenciáljaitokat, ezért aztán tényleg nem voltatok szabadok. Az elmén túl található potenciálok fenomenálisak, lélegzetelállítóak, izgalmasak, de annyira kvantumok, kvantum szinten eltérnek attól, ahogy idáig gondolkoztatok. Kvantum szinten mások.

Szinte lehetetlenség is most elmagyarázni nektek ezeket a potenciálokat, amik eljönnek hozzátok a megvalósulásukért, amik ott vannak az életekben - amik nem tőlem származnak, hanem saját magatoktól.

JOANNE: (visszatérve a WC-ből) Szia.

ADAMUS: Visszajöttél? Jó.

Ezek a potenciálok túl vannak az elmén. Azok a dolgok ezek, amiknek még az elképzelésükért is örültnek titulálok magad, amikre azt mondod: „*Ez örültség. Ez teljes egészében örültség.*” - pedig valójában nem az. De lesznek váltások az életedben. Lesznek váltások.

A váltások

Most egy kicsit a váltásokról szeretnék beszélni. Egy nagyon magas energiájú konferenciánk volt a legutóbbi DreamWalker Life tanfolyamunkon. (12 nappal a Shoud előtt) Nagyon magas. Egy összegzés volt. Gyönyörű volt. Első reggel megjöttem és azt mondtam: „*Az energiák már most mozognak. Már most áramlanak.*” És azt is mondtam: „*Ez folytatódni fog. Új szintekre fogod hozni azokat. Bámulatos új szintekre fogod hozni azokat, de....*” És senki sem hallotta meg azt, hogy **DE**. Hm. Talán elfelejtettem elmondani. (Adamus nevet) De igenis elmondtam, hogy amikor visszatérsz az életedbe, a régi személyiségedhez, a házádba, az autódhoz, a munkádhoz és minden máshoz, akkor az nehéz lesz egy időszak erejéig, egy rövid időszak erejéig. Miért? Mert keresztül mész egy kvantum váltáson.

Semmi sem lesz ugyanolyan, mint amikor elmentél és amit itt, a DreamWalker Life-on megtapasztaltál a hegyekben, az semmi sem lesz ahhoz képest, amit az elkövetkezendő pár évben meg fogsz tapasztalni. Semmiség lesz ahhoz képest, ami valóban történt.

Akkor, drága barátaim, hogyan fogtok átváltani? Hogyan mentek ezen keresztül? Hogyan teszitek ezt meg anélkül, hogy az teljesen összezúzna benneteket?

Nos, legelőször is úgy, hogy felismeritek, hogy az nem fog összezúzni benneteket. Másodsorban pedig felismeritek, hogy lesznek hatásai. Ezeket érezni fogjátok a testetekben, mert a testetek jelenleg drasztikusan változik. Változások lesznek az életmódotokban, amikor keresztül mentek egy ilyen váltáson. Eleinte ez durva és hepehupás. Rá fogtok jönni - rá fogsz jönni - hogy lesznek olyan időszakaid, amikor pihenésre lesz szükséged, arra, hogy távol legyél másoktól. Az elme azért teremt tevékenységeket, hogy igazolja saját magát, hogy mindig elfoglalja magát és ezért sokan - állandóan elfoglaltak vagytok. Egyik tevékenység követi a másikat, egyik projekt követi a másikat és ez nem igazán stimmel a megvilágosodás útjával, csak azzal, hogy folyton lefoglald magad.

De amikor egy óriási váltáson mész keresztül, akkor történni fognak dolgok. Akkor azok leverhetnek, lenyomhatnak benneteket. Talán megbetegszel. Vagy esetleg kiléphetsz az elmédből, megőrülhetsz. Tényleg. Ahogy ez meg is történt az egyik Shaumbra barátotokkal. És ez egy jó dolog. Ez egy jó dolog. Ne éreztétek rosszul magatokat emiatt.

A drága Joe-nak szüksége volt erre a csendes időszakra, szüksége volt arra, hogy kilépjen az elméjéből. És pont most, miközben az elmén való túllépésről beszélünk, ennek egy csodálatos mellékhatása van Joe számára, mert Joe mindannyiótok nevében lépett ki az elméjéből. Saját magáért tette, de ez mégis mindannyiótokra hatással van. Az, hogy most ebbe beleéreztek, segít neki.

Azért beszélek erről - és erről újra meg újra beszélni fogok, hogy emlékeztesselek benneteket - hogy most keresztül megyünk - hogy váltásokon mentetek keresztül, de innentől kezdve kvantum váltásokon fogtok keresztül menni a következő sorozatunktól kezdődően. *Engedjétek meg, hogy ezek a váltások bekövetkezessenek az életekben!* Amikor történik valami, ne pánikoljatok be

azonnal azt gondolván, hogy valamit rosszul tettetek. A megvilágosodásban semmit sem tudtok rosszul csinálni, semmit sem tudtok elrontani! Sőt mi több, még csak vissza sem tudtok fordulni. Nem tudtok. Nem mondhatjátok azt, hogy „*nem vagyok biztos ebben a megvilágosodásban, vissza akarok fordulni.*” Ezt egyáltalán nem tudjátok megtenni. És rosszul sem tudtok semmit tenni a megvilágosodásban.

Akkor most vegyünk erre egy mély lélegzetet!

Az elmúlt hetekben sokan hatalmas váltásokon mentetek keresztül - óriási váltásokon és ez viszonylag nagy kegyelemben történt meg. Megengedtetek ezeket a változásokat. Odafigyeltetek magatokra. Amikor fáradtnak éreztétek magatokat, akkor lepihentetek. Azokat a dolgokat tettétek, amiket tennetek kellett. Elkezdtetek lélegezni, amikor kezdtetek bajba kerülni, vagyis amikor túl sok volt bennetek a mentális aktivitás. Elképzeltétek Aandraht. Egy páran...sokan elmentetek Aandrah-hoz. (Adamus nevet) Ezek a váltások továbbra is történni fognak.

Ahhoz, hogy tényleg megértsétek a váltásokat, azt, ami történik, fontos megérteni az emberi én, a TudatTest és a lélek, az isteniség között fennálló kapcsolatot.

Egy pillanatra most képzeljétek el egy ragyogó könyvet! (nevetés, ahogy Adamus előveszi az Éld meg az Isteniséged c. könyvét) Ez a könyv sok elemet tartalmaz. Papírt. Papírt, ami általában fából készül. Papírt. És amennyiben tényleg alaposan szemügyre veszed a papírt, akkor rostokat látsz benne. Sok-sok rostot nyomnak egymásra, így készül a papír.

Aztán tinta látható a papíron. Nyomdafesték található az oldalakon, amik szavakat alkotnak. Ezek csak fura kis cirkalmak, de amikor elolvasod őket, akkor sokat jelentenek. És ott a ragasztó, ami az egész könyvet összetartja.

Ez egy kissé durva analógia, de olyan ez, mint a te emberi éned. Te vagy a tinta, a festék. Te vagy a papírra vetett szavak. Te vagy a papírra leírt történet. A papír pedig a te szellemed, az esszenciád. És a ragasztó, a ragasztó az energia és a tudat, ami ezt az egészet összetartja.

Tehát a szavak különállóak a papírtól, egészen egy határig. A papíron vannak, de mégis el vannak különülve egy bizonyos értelemben véve, mert te így látod magad. Te nem a papír vagy, hanem a papírra írt szavak. Te vagy a tinta, a festék a papíron és a papír el volt különülve. És a ragasztó - hát annak még csak nem is vagytok mindig tudatában.

Ezeknek az elemeknek a kapcsolatának megértése közben egyszerre csak rájössz, hogy igazából nincs is papír. Hogy igazából nincs is tinta vagy festék. Ezek elkezdenek összeolvadni egymással. Még a papírban lévő rostok is elkezdenek megváltozni és többé már nem csak rostok. Elkezdenek mozogni, változni, összeolvadni egymással és létrehoznak egy egészen másfajta rostot és ez egészen addig így folytatódik, amíg el nem tűnik az összes elkülönültség a papír, a szavak, a tinta vagy festék és a ragasztó között. És most pontosan ez történik.

Többé már nem csak az ember vagy. Keresztül lépsz az elme atlantiszi határvonalán. Többé nincs elkülönültség vagy megkülönböztetés a Szellem, az ember, a mentális és az összes többi energia között. Ez mind egybeolvad. Ez az a transzformációs folyamat, amin most mindannyian keresztül mentek.

Vannak olyan váltások, amik időnként olyan érzést keltenek, mint a bukkanók az úton, vagy mint a koccanások az úton, de ezek nem azok. Nem azok. Innentől a kvantum potenciálokba, a kvantum változásokba tartunk, amik az elmén túl találhatók. Időnként azt fogjátok érezni, hogy megőrültök. Lesznek olyan időszakok, amikor az elmétek lezárul vagy kikapcsolja magát, illetve olyan is lesz, amikor a tested hatalmas fájdalmakon vagy nagy felfordulásokon megy keresztül. Sőt, még olyan időszakok is lesznek, amikor azt fogjátok érezni, hogy kész, meg fogtok halni. Pedig valójában akkor keltek csak igazán Életre.

Akkor vegyünk erre egy mély lélegzetet!

Engedd meg a változást!

Hogyan váltunk át? Veszünk egy mély lélegzetet. Az mindig segít. Segít lecsendesíteni az elmét és segít behozni az energiákat, tovább segíti azokat a váltásokat, amin most mentek keresztül.

Elvégezhettek egy merabh-ot is. Akkor csináljunk is meg egyet itt most! (taps, Linda ujjong) Akkor csináljunk egy merabhot az atlantiszi határvonal, a mentális határvonal átlépésére. Ez egy merabh Yohammal, ahol egyszerűen csak legyél. Csak engedd ezt meg! A merabh igazából a megengedést jelent. A megengedést. Ahol nincs erőltetés. Ez az egyik olyan kvantum, kvantumváltás, amiről beszélgetni fogunk - arról, hogy többé nem erőltetünk semmit.

Mielőtt megszólalna a zene - el tudjátok képzelni ezt az új potenciált, amikor soha többé nem kell semmivel sem próbálkoznod? Amikor megszűnik a próbálkozás? A próbálkozás mentális energia. Amikor semmit sem kell erőltetned. Amikor nem kell kieroeltetned egy váltást a merabh-bal, hanem az egyszerűen megtörténik. Miért? Mert elképzelted. Mert behoztad.

Ezzel oda tartunk, hogy semmit sem fogunk kitalálni, megfejteni. Nincs több kitalálás. Ez nem lehetséges. Nem is akarod. A dolgok kitalálása, fejtegetése nagyon mentális és lényegében kellemetlen lesz megpróbálni rájönni a dolgokra. A dolgok nem kitalálása, nem megpróbálni rájönni a dolgokra úgyszintén nagyon kellemetlen lesz, mert az emberek kérdéseket fognak nektek feltenni.

Odamennek majd hozzád és olyanokat fognak majd kérdezni tőled, hogy: „*De miért a megvilágosodás?*” És te nem fogsz tudni erre mit válaszolni. Nem tudsz majd válaszolni és egy nagyon rövid pillanat erejéig ostobának érzed majd magad, hiszen: „*Á! Hiszen az életben minden a megvilágosodásról szól és én még erre a kérdésre sem tudok válaszolni.*” És akkor hirtelen, mivel az elméd többé már nem kontrollál téged, illetve a gondolatot, hirtelen megjön majd a válaszod, de az nem az elmédből fog érkezni. És amikor felteszik neked a kérdést, hogy miért a megvilágosodás? - amennyiben kifogysz a szavakból, akkor csak gyengéden megérinted a másikat. Csak gyengéden megérinted a vállát, az arcát - és akkor ők is meg fogják azt érteni. Egyetlen szót sem kell majd mondanod - és mégis átmegy nekik. Á! Na, idetartunk Shaumbra. Idetartunk.

Ez nem varázslat. Egyáltalán nem varázslat. Sőt, mi több, nevetnem kell. Ha-ha-ha. (Adamus és a közönség nevet) Nincsenek titkok. Nincsenek misztériumok. Nincs varázslat. Ez a természetes létállapot. A természetes létállapot. Minden más természetellenes volt.

Akkor csináljunk egy merabhot, lépünk túl az atlantiszi határvonalon, lépünk túl az elmén! Ó, magunkkal visszük az elmét, mert az meg fog változni. Pontosan úgy, ahogy a festék, a papír és a ragasztó közötti kapcsolat esetében, az elmével való kapcsolat is meg fog változni. Hála Istennek, többé már semmit sem kell kitalálnod, semmire sem kell rájönnöd. Többé semmin nem kell dolgoznod.

Akkor következzen a merabh! Pár percnyi gyönyörűséges zene! (Yohamhoz) Szeretnétek, ha én is veletek énekelnék?

EINAT: Igen, nagyon! (Adamus nevet)

(megszólal a zene)

ADAMUS: Egy pár percnyi csodaszép zene és te ezt csak megengeded. Megengeded. Ez egy olyan szó, amihez újra meg újra vissza fogunk térni. Megengedés.

El fogunk végezni egy speciális Kvantum Megengedés gyakorlatot - ez nem egy tanfolyam lesz, hanem egy tapasztalás - azok számára, akik részt akarnak venni egy öt napos intenzív megengedésen, valamikor a jövő év elején. És sokszor fogunk beszélni a megengedésről. Hiszen

erről szól ez az egész. A szabadság megengedést jelent. A megengedés szabadságot jelent. Így hát....

A zenével, a merabh-bal, megtörténik a váltás. Egy váltás. Egy kegyelemben zajló váltás. Nem akarlak egyikőtöket sem rajtakapni azon, hogy ki akarjátok ezt gondolni.

És miközben a zene alatt azon tűnődtek, hogy akkor ez most vajon működik? Működik? - akkor ezt fejezzétek be! Nem fáradtatok még bele abba a régi útba? Igen, működik! Nyilvánvalóan! Miért? A Yoham miatt. (nevet) Nem, hanem azért, mert te megengeded. Te vagy az, aki ezt *megengeded*. Ez működik. De egész álló nap megkérdőjelezheted magad. Továbbra is így akarsz élni? Vagy azt mondod: „*Ez működik!*”

A kegyelemteli változás. A test, az elme és a szellem egyensúlyba hozatala. Ez a merabh. Á! És semmit sem kell tenned.

Az atlantiszi határvonal átlépése....tizenhárom korszakkal később most itt vagyunk.

(szünet)

Ezt az időszakot elképzeltétek magatoknak. Ó, a dátumot nem tudtátok, az nem számított.

(szünet)

Ez sokkal inkább a potenciálról szólt.

(szünet)

Kegyelemben átsurranunk azon a határvonalon...

(szünet)

....bele a valódi érzésekbe, abba a fajta érzésbe, ami ma korábban kifejezésre került a megvilágosodással kapcsolatosan.

(szünet)

A határ átlépése...

(hosszabb szünet)

A szabadság potenciálja....á, a szabadság - amikor visszatérsz a természetes létállapotodba.

(szünet)

Jó tudni, hogy semmit sem kell elérned vagy megszerezned, semmire sem kell szert tenned. A szabadság a te természetes létállapotod.

(szünet)

Az elme azt akarná, hogy megpróbáld elérni a megvilágosodást.

(szünet)

Pedig az már most is itt van. Ez már most is a te természetes létállapotod.

(szünet)

A szabadságban arra is lehetőség nyílik, hogy megéld az álmaidat! Sokatokkal beszélünk már erről korábban, hogy ne csak álmodozzatok az álmaitokról, hanem ténylegesen éljétek is meg azokat! Legyetek bennük! Hozzátok el őket ide! Tapasztaljátok meg az álmot! Többé ne válaszd szét az emberi énedet az álmaidtól, hadd legyenek végre együtt!

(szünet)

Ez kvantum. Ez a teljes megengedés....és semmi mást nem kell tenned, mindössze meg kell ezt

engedned. Ez a legjobb dolog benne. Nincsenek titkok, nincsenek rejtélyek, nincs 1000 dollár. Ez visszatér hozzád. Visszajön ahhoz, aki vagy!

(szünet)

Szeretlek nézni benneteket, ahogy elkezdtétek ezt felfogni. Egy páran még mindig azt mondjátok: „*Akkor most jól csinálom?*” Vannak köztetek olyanok, akik azt mondjátok: „*Tényleg ki kellene mennem a WC-re, de Adamus utánam fog jönni.*” Egy páran pedig éhesek vagytok.

Ez egy érdekes dolog. Néhányan azon tűnődtek, hogy akkor most tényleg készen álltok erre a dolagra, akkor ezt most tényleg megérdemlitek, tényleg érdemesek vagytok rá? És ez roppant érdekes. Hát persze, hogy készen álltok rá, amennyiben készen akartok rá állni. És természetesen soha nem lesztok erre méltóak, soha nem fogjátok ezt megérdemelni, amennyiben továbbra is így akartok gondolkozni.

Lépjétek túl az atlantiszi határvonalon! Lépjétek túl az atlantiszi határvonalon! Nem kell megkérdezned magadtól, hogy megérdemled-e ezt! Ez a kérdés teljességgel lényegtelen. Ez mindössze arról szól, hogy ezt választod-e. Ennyi.

Akkor hallgassátok tovább a merabh zenéjét!

(hosszú szünet, a zene tovább szól)

Lesznek váltások! Lesznek olyan időszakok, amikor kínosan és furán érzed majd magad, mert éppen az egyik színtről a másikra váltasz át. Változol. És ahogy belekezdünk majd a következő sorozatunkba, csak vegyél egy mély lélegzetet! Végezz el egy pár merabh-ot időnként és engedd meg, hogy ezek a változások bekövetkezzenek! Jó.

Köszönjük Yoham! Ez jó kis merabh zene volt!

Mihály Arkangyal

És akkor most eljött az ideje Mihály Arkangyal áldásainak és szeretetének, annak, hogy itt legyen velünk! Nem túl gyakran hívok vendégeket ide, a Shaumbra Színházba. Időnként előfordul ugyan, de nagyon szeretem a veletek töltött időmet. Sok elvégzendő munkánk van. Szeretem ezt keresztül vinni, de azt kifejezetten kedvelem, ahogy Mihály és Robert Theiss és Koka egybehozzák az energiákat és elhozzák mindannyiótoknak Mihály csodálatos energiáját.

Azt is szeretném még elmondani, hogy ez az emelvény valójában a Rafael Arkangyali, a Mihály Arkangyali, Yeshua és a Metarton családok ajándéka. Vagyis ez a tiétek. Köszönöm. És akkor most megtiszteltetés számomra megosztani ezt a színpadot Mihály Arkangyallal. Köszönöm. Köszönöm. (A közönség tapsol)

MIHÁLY ARKANGYAL: Teremtő, itt hagytad a könyvedet. (az Éld meg az Isteniségedet c. könyvre utal)

ADAMUS: Ó, ezt neked hagytam ott, hogy elolvasd! (nevetés)

MIHÁLY ARKANGYAL: Ó! Ó, igen! Igen.

ADAMUS: Új információ van benne számodra Misi!

MIHÁLY ARKANGYAL: Igen, igen.

ADAMUS: Igen.

MIHÁLY ARKANGYAL: Melyik fejezeted ajánlod csávókám?

ADAMUS: Kedvelem a „Sötétség és a Fény” fejezetet.

MIHÁLY ARKANGYAL: Abszolút.

ADAMUS: Az az egyik kedvencem.

MIHÁLY ARKANGYAL: Abszolút.

ADAMUS: Igen. Igen, jó. Köszönöm.

MIHÁLY ARKANGYAL: Üdvözöllek benneteket! Hogyan legyek itt veletek a kardom nélkül? Felhagyatok azzal, hogy megengedjétek, hogy én harcoljak helyettetek a démonjaitokkal? Ez tényleg az az időszak, amikor annyira szabadok lehetünk, hogy tudjuk, hogy az égvilágon semmi sincs odakint vagy a belsőtökben, amitől újra félnetek kellene? Készen álltok erre a szabadságra? Valóban.

Ez az a csoport - EZ az a csoport - ami egy ekkora szabadság élvonalában áll - mivel az én drága barátom, aki egy Mester Tanító - Adamus - előadott és megosztott veletek sok-sok különféle programot, terméket és szolgáltatást. (nevetés)

ADAMUS: De sajna, én nem egy Arkangyal vagyok.

MIHÁLY ARKANGYAL: Valóban.

ADAMUS: Egyszerűen csak egy Felemelkedett Mester vagyok.

MIHÁLY ARKANGYAL: Valóban.

ADAMUS: Amire folyton emlékeztetsz!

MIHÁLY ARKANGYAL: Valóban. (nevetés)

ADAMUS: De szép köpönyegem van! (Adamus feláll és megmutatja a köpönyegét)

MIHÁLY ARKANGYAL: Hm.

ADAMUS: És könyvem.

MIHÁLY ARKANGYAL: De ezzel a csoporttal itt, az összes tanítást követően, az összes tánc és az összes ünneplés után végre valóra válthatjuk ezt - az energiát, a dimenziót, a tapasztalást, magának az Életnek a szeretetét - hogy az élet új szerelmesei legyünk? Szeretitek magatokat annyira, hogy ez megvalósulhasson? Valóban - ahogy ezt Adamus megosztotta veletek - ne gondolkozzatok ezen! Ne gondolkozzatok többé a szereteten!

Én abszolút szerelmes vagyok belétek, máskülönben nem is lennék itt. Hiszen nem egy meglehetősen unalmas tapasztalás ez, amennyiben nem vagytok szerelmesek magába az életbe? Ne hurcoljatok már magatokkal! (némi nevetés) Itt az idő és ti vagytok az a csoport! Senki más nincs előttetek! Akkor ez most egy teher vagy egy öröm? (A közönség válasza: Öröm.) Valóban. Ez egy teher vagy egy öröm? (A közönség ismételt válasza: Öröm.) Valóban.

Örömömre szolgál az új teremteteket szolgálni, mivel őket nézem most is. Azokat, akiknek meg volt a bátorságuk, hogy elinduljanak egy utazásra, egy tapasztalásra azért, hogy felfedezzenek valamit, amit előttük még senki más sem fedezett fel, kivéve a Felemelkedett Mestereket. De ők is abszolút szerelmesek belétek. Nem tudnak mást tenni, csak szerelmesek belétek úgy, ahogy vagytok és összetörné a szívüket, ahogy az enyémet is, amennyiben hátat fordítanátok ennek a fajta szabadságnak, ami mindig a saját teremtetseitek előterébe helyez benneteket. Mindig. Milyen merész lépés ez! Milyen bátor lépés ez! Ennyire szereti ez a csoport a bátorságot?

Látjuk mi ezt. Látjuk ezt. És megértjük ám, hogy azt szeretnétek, ha minden egyetlen szempillantás alatt végbemenne, valóra válna, de akkor a testetek ezt nem lenne képes integrálni. Akkor az elmétek még örültebb lenne. De rendelkeztek azzal a bölcsességgel és tudással, hogy lehetővé teszték ennek az integrálódását. De ott van-e a holnap arra, hogy ez a választás tényleg valóra

váljon? A holnap vajon ezért a tapasztalásért létezik? Várni fogtok a holnapra? (valaki azt mondja: Nem!) Valóban. Valóban. És abbahagynátok már végre azt, hogy folyton arra kértek engem, hogy harcoljam le azokat a teremtményeket, akiket ti magatok teremtettetek? Hm.

Ennél a csoportnál leteszem a kardomat. Miért? Hm. Nem azért, amit a partnerem gyanít, hogy akkor carpalis alagút szindrómává változom. *(A carpalis alagút szindróma egy olyan kéz betegség, ami leszorítja az ideget a csukló területén, aminek a hatására zsibbadás, fájdalom és villanyozás jelentkezhet a kéz és az ujjak területén. - a ford. megj.)* (nevetés) Valóban. A legmélyebb tiszteletem jeléül teszem le a kardomat, hogy most tudatosan társteremtsünk egymással. És nem felettetek, hisz ti adtatok nekem életet Arkangyalként. Mindaz, Ami Én Vagyok - ti is azok vagytok. Most már akkor *vegyétek azt birtokba!* Birtokoljátok! Lélegezzétek be magatokba ezt a potenciált úgy, mintha az igaz lenne, még akkor is, ha az elmétek ezt megkérdőjelezi: „*Hát hogyan lehetnék én ez? Hiszen az összes könyv és az összes tanítás ennek az ellenkezőjét állította?*” Nézzetek fel és találni fogtok ott valamit, ami hatalmasabb nálatok! De mi lenézünk rátok és a nagyságot látjuk! Mi látjuk. Most már ne bújjatok el előle!

És a kérdésem az, a valódi kérdésem az, hogy akarjátok, hogy szolgáljalak benneteket, teremtők? A kard le lett téve. Nincs több csata. Ez nem a fényről és a sötétségről szól. Semmi sincs odakint, amitől félni kellene. Hogyan szolgálhatlak benneteket? Mondjátok el nekem! Előbb az önként jelentkezők! Valóban.

ALAYA: Én is kapok mikrofont.

MIÁHÁLY ARKANGYAL: Bármit megkapsz, amit csak akarsz.

ALAYA: Köszönöm.

MIHÁLY ARKANGYAL: Más színűt szeretnél? Kérlek, fáradj oda az emelvényhez!

ALAYA: Szeretnék a szárnyaidon repülni és mindazt látni, amit te látsz.

MIHÁLY ARKANGYAL: Nem, nem.

ALAYA: Nem? Akkor te szeretnél az én szárnyaimon repülni és mindazt látni, amit én látok?

MIHÁLY ARKANGYAL: És mit szólna ahhoz, ha soha nem is voltak szárnyak? De hajlandóak vagyunk együtt repülni? A te szavaiddal élve.

ALAYA: Együtt utazni, repülni és látni és tapasztalni és létezni és lélegezni...érezni.

MIHÁLY ARKANGYAL: Igen. És most, tényleg akarod ezt a szabadságot? (Alaya sóhajt) Hadd demonstráljam ezt neked! Megérinthetem a testedet?

ALAYA: Igen.

MIHÁLY ARKANGYAL: Nem fog menni. Reagálj!

ALAYA: Még csak hozzám se értél. Elmentem. Végeztem.

MIHÁLY ARKANGYAL: Hm. (Davidnek) Te érintsd meg a lábát! Megérintheti a testedet? (bólint) Fogd meg a lábát! (David lefogja a lábát) Sétálni akarsz? Nem tudsz.

ALAYA: De tudok. Már most is sétálok. Nem kell hozzá a testem, hogy sétáljak.

MIHÁLY ARKANGYAL: A testedben vagy.

ALAYA: Az csak egy részem.

MIHÁLY ARKANGYAL: Ez az egész transzformáció nem egy elképzelés, hanem egy fizikai megtapasztalás. Milyen érzés az, amikor nem tudsz menni?

ALAYA: Ez nem így van. Akkor is tudok menni.

MIHÁLY ARKANGYAL: Akkor sétálj! (megpróbálja, de David lefogja a lábát. Nevetés, ahogy küzd ezzel) Milyen érzés? Ő egy csodálatos férfi, egy ideális szolga, aki hozzád fog tapadni az életed hátralévő részében! Kérlek, ne tegyél kárt az emelvényben! (nevetés)

Mi csak demonstrálni akartuk...köszönöm. Köszönöm.

ALAYA: Szívesen.

MIHÁLY ARKANGYAL: Azt akartuk ezzel demonstrálni, hogy neked akarnod kell ezt a szabadságot! Ki más csimpaszkodik még beléd? Ki az, akinek még megengeded, hogy beléd csimpaszkodjon a minnek is a nevében? Nemet kell mondanod azoknak, akiknek ez kényelmetlen, vagy ahogy ezt Adamus elmondta, akiknek egyszerűen nem jött még el az idejük. Talán vannak olyanok az életedben, akikkel mélyen kapcsolódsz a szíveddel az együttérzésed helyéről és akik ebben az életükben soha nem fogják ezt felfogni. Hajlandó vagy feláldozni a szabadságodat az ő időzítésük miatt? (valaki azt mondja: Nem.) Vagy hajlandó vagy az egész emberiség számára elő példává válni - mert ők tudni akarják, hogy *„létezik-e valami más is azon a dogmán kívül, amit lenyomtak a torkunkon?”* Valóban. Valóban.

Tehát ti vagytok az új Szellem szabadságában sétálók, az új élő teremtők, az új sámánok, az újjászületett papnők, a prédikálástól mentes papok. Egyszerűen csak szabadságban sétáltok. Csak azzal a tudatossággal, hogy életben vagytok. Ez az az idő, ma, ebben a pillanatban. Eljött az ideje annak, hogy ezt birtokba vegyétek!

A szabadságot közvetíteni kell ahhoz, hogy igaz legyen? (a közönség válasza: Nem.) Képes vagy a saját isteniséged nevében beszélni? (a közönség válasza: igen.) És azt birtokolni? (a közönség válasza: igen) És emlékezni rá? (a közönség válasza: igen) Valóban. Valóban.

Kérek még egy önként jelentkezőt! Talán ebből az irányból.

LINDA: Melyikből?

MIHÁLY ARKANGYAL: Innen, közvetlenül előttünk. Bon nagyon feszült. Három napot együtt töltött vele az úton.

LINDA: Bocsánat, én csak irányokat követek.

KOKA: Köszönöm. Mi a kérdés?

MIHÁLY ARKANGYAL: Hogyan szolgálhatlak téged, kedvesem...

KOKA: Hogyan szolgálj engem?

MIHÁLY ARKANGYAL:papnő?

KOKA: (szünetet tart) Tényleg három napon keresztül velem akarsz utazni?

MIHÁLY ARKANGYAL: Valóban. Valóban. Egy olyan nemnek a tagjaként beszélsz, ami kifárasztotta magát. Egy olyan szuverenitásról beszélsz, ami még nem valósult meg. Egy olyan kegyelmi állapotban élsz, amit megtagadsz magadtól. Hogyan szolgálhatnálak téged új teremtőként?

KOKA: Azt hiszem úgy szolgálsz a legjobban, ha megbízol abban, hogy ezt magam is meg tudom tenni.

MIHÁLY ARKANGYAL: Köszönöm. Köszönöm. Következő önkéntes! Már van is valaki. (a

közönség tapsol, mert Linda lett a kiválasztott)

LINDA: Tudtam, hogy ez lesz.

MIHÁLY ARKANGYAL: Én nem vagyok olyan udvarias, mint Adamus. Hogyan szolgáljalak téged?

LINDA: (szünetet tart) Engedd meg, hogy mindaz legyek, aki vagyok.

MIHÁLY ARKANGYAL: Úgy legyen! Úgy legyen! Ez ilyen könnyű, nem igaz?

LINDA: Igen, lényegében.

MIHÁLY ARKANGYAL: Akkor most már együtt táncolhatunk és ünnepelhetünk? Meddig kell még fenntartanunk ezt a látszatot a fizikai és az éteri birodalmak között? Valóban. Valóban. Akkor most jöhetnek az általános kérdések?

LINDA: Én innen érzem.

Kérdések és válaszok

JULIE: Amíg a szolgálatról beszéltél, az „öröm” szó ugrott be nekem és a tündér birodalmak és az, hogy csak lássam és érezzem a dolgokat. Az annyira varázslatos.

MIHÁLY ARKANGYAL: Igen. Igen. De milyen dolog varázslatot játszani azokkal, akik ennek nincsenek is tudatában és akik túl sűrűek ahhoz, hogy ezeket érezzék, ismerjék? Lásd őket olyan tündéreknek, mint akik eltévedtek az úton. És kérlek, ne várj rájuk tovább és akkor sokkal inkább azzá válsz, aki már vagy, ahhoz, hogy engedélyt adj magadnak a felszállásra. Mert az lehet, hogy ez nem az ő idejük, de mindenképpen a te időd. Abszolút.

Mi az, amivel Adamus rendelkezik, ti pedig nem? (nevetés, ahogy Adamus mosolyog és belekapaszkodik a pódiumába, majd mutogatja a köntösét)

De igazán! Mi az, amivel Adamus rendelkezik, ti pedig nem? (egy páran azt mondják: semmi) Na gyerünk! Legyetek őszinték!

JOSHUA: A tapasztalás megélése, megvalósulása.

MIHÁLY ARKANGYAL: Igen, de abban már megegyeztünk, hogy a tapasztalás most kezdődik számotokra.

JOSHUA: Igen.

MIHÁLY ARKANGYAL: És mi hiányzik még?

(Joshua szünetet tart)

MIHÁLY ARKANGYAL: Igazad van.

JOSHUA: Csak a megélés.

MIHÁLY ARKANGYAL: Az, ami most kezdetét veszi?

JOSHUA: Igen.

MIHÁLY ARKANGYAL: Nem lenne mókásabb táncolni ezzel a személlyel?

JOSHUA: Majd a barbecue parti után. (nevetés)

MIHÁLY ARKANGYAL: Valóban. Nagyon jól táncol. (még nagyobb nevetés, ahogy Adamus képeket vág)

Azt a szabadságot képviseli, amit ti megtagadtok magatoktól. Azt a szabadságot képviseli, ami a ti

születési jogotok. Mindezt a komédia és a kegyelem helyéről demonstrálja és felkínálja számotokra azt a lehetőséget, hogy ti is legyetek szerelmesek abba, amibe ő már szerelmes lett.

Most. Ez most kezdődik el, a következő lélegzettel és akkor már meg is történt. Már végeztél is. És akkor összejöhetek az ünneplés kedvéért. Folyamatosan válaszod tudatosan a légzést! A potenciált - a potenciált, anélkül, hogy tudnád, hogy az milyen lesz - és mi ketten nagy csatákat vívtunk egymással és neked carpalis alagút szindrómád lesz. (nevetés)

Adjuk körbe! Köszönöm.

APRIL: Hogy mit csinállok?

MIHÁLY ARKANGYAL: Tartsd közelebb a szádhoz a mikrofont! Igen.

APRIL: Mi a kérdés?

MIHÁLY ARKANGYAL: Te kérdezel. Nekem meg vannak válaszaim.

APRIL: Oké! (kiegyenesedik)

MIHÁLY ARKANGYAL: Igen, jó érzés kihúzni magad. Érezni, ahogy a gerinced támogatja az egész testedet. Mindazt a múltat, amit magaddal cipelsz, mindazt a fájdalmat, mindazt a sok maszkot és álcát, amit magadra öltöttél.

APRIL: Készen állok azok elengedésére.

MIHÁLY ARKANGYAL: Valóban. Az a gerinc olyan erős. Támogatni fogja ezt a testet. A lábaid erősek. A tested szilárd. Csak táncra akar perdülni. Mindössze ezt akarja.

APRIL: Én készen állok.

MIHÁLY ARKANGYAL: Igen. Igen.

TIM: A sok-sok beszélgetésünk alatt....

MIHÁLY ARKANGYAL: Valóban.

TIM: ...a sok-sok idő alatt ki beszélt a legtöbbet, te, vagy a nagyobb énem?

MIHÁLY ARKANGYAL: Hm. Mit szeretnél hallani, ki beszélt a legtöbbet?

TIM: A nagyobb énem.

MIHÁLY ARKANGYAL: Akkor hidd azt!

TIM: De...

MIHÁLY ARKANGYAL: De akkor, hajlandó vagy végre aszerint is cselekedni, ami a saját igazságod és birtoklod is azt a saját igazságodként és jogot is formálsz rá a saját igazságodként és nem figyelsz oda arra a sok háttérzajra, ami azt sugallja neked, hogy az nem te vagy és aki felteszi a kérdést, hogy „ki beszél?”

TIM: Igen.

MIHÁLY ARKANGYAL: Akarod azt a szabadságot, ami ezzel a tisztánlátással jár? Neki meg van. (Adamusra mutat)

TIM: Neki már jó régóta meg van.

MIHÁLY ARKANGYAL: Ó, azt én nem tudom. (nevetés) Igen, nem Tóbiás volt az, aki meghallotta a madaram hangját a saját bebörtönzése alatt?

TIM: De igen.

MIHÁLY ARKANGYAL: (Adamushoz szólva) És drága társam, te mit is mondtál nekem

ugyanezekről a csiripelő madarokról, amikor be voltál ragadva a kristályodba?

ADAMUS: Százezer éven át. Elmeséltem már a történetemet? (nevetés)

MIHÁLY ARKANGYAL: Igen. Azt hiszem egy négy betűből álló szót ismételtél megállás nélkül. (még nagyobb nevetés)

Akkor ezt tisztáztuk. Meghoztál egy választást, amit magadba lélegzel, hogy tudatosan a részévé tedd annak, amit csinálsz, amit hiszel, amit érzel, amit megtapasztalsz és akkor továbblépünk.

TIM: Igen.

MIHÁLY ARKANGYAL: Akkor végeztél. És akkor két Felemelkedett Mesterként (Joshua ott áll Tim mellett) elkezdték ezt manifesztálni a fizikai valóságban, mert azt választottátok, hogy itt akarjátok ezt megvalósítani. Adamus azt a fajta szabadságot demonstrálja nektek, aminek a tényleges megtestesítését nagyon, de nagyon kevesen választották, vagyis azt, hogy meg lehet a tortád és meg is eheted azt. Itt lehetsz a fizikai valóságban és közben élvezheted az éterit. Vagy az éteri tényleg annyira unalmas volt, hogy ide kellett, hogy gyertek? (nevetés)

Igen. Jöhetnek még kérdések és vegyük be Adamust is!

SHAUMBA 3: (nő) Szeretném mindkettőtök véleményét hallani arról, hogy mi a különbség aközött, hogy együttérzők vagyunk valakivel vagy valakinek a gondját viseljük, valakiről gondoskodunk.

ADAMUS: Hm.

MIHÁLY ARKANGYAL: Igen. Amennyiben hajlandó vagy gondot viselni önmagadra, akkor ez egy nagyon mély együttérző állapot. Amennyiben másokra viselsz gondot, olyanokra, akik az életedet egy támogató rendszerként használják, akkor ezt te hogy neveznéd?

SHAUMBRA 3: Lopásnak, táplálkozásnak.

ADAMUS: Pontosan. Nagyon könnyen bele lehet ragadni ebbe az egész táplálkozási csapdába. Vannak olyanok, akik csak az energiádat akarják, el akarják azt venni tőled, ezért ez tényleg attól függ, hogy te ezt hogyan teszed. És miért is választanád a másokról való gondoskodást? Együttérzésből? Sajnálataból? Gyógyításként? Talán a múltban egy olyan szerepet játszottál, amikor neked volt szükséges mások gondoskodására és most azért térsz vissza, hogy gondot viselj másokra? Szóval mit hoz ez ki belőled?

(szünetet tart)

Nem tudod?

SHAUMBRA 3: Nem.

ADAMUS: Élvezed?

SHAUMBRA 3: Néha.

ADAMUS: És mikor nem élvezed?

(megint szünetet tart és sóhajt)

Amikor fáradtnak, kimerültnek érzed magad és azon tűnődsz, hogy ez tényleg segítség-e?

SHAUMBRA 3: Amikor a hatás összeütközik mások egyszerűségével és a saját hatalmukban éléssel, ahelyett, hogy visszaadnák magukat önmaguknak.

ADAMUS: Igen. És volt olyan időszak, amikor mindannyian ilyen gondviselők voltatok ilyen vagy olyan formában - a családok számára, vagy talán a munkátokban - amikor másokra viseltetek gondot. Az egyik nehéz dolog az volt, hogy energia őrzőkből és gondviselőkből átalakuljatok új

energiás úttörökké és kalózzokká. Ez nagyon nehéz, mert egy részetek még mindig nagyon együttérez ezzel a szereppel és szereti ezt és egy kissé önzőnek érzi magát amiatt, hogy ezt az egész megvilágosodást csak és kizárólag magatokért teszitek. De azt kell, hogy mondjam, hogy bármelyikőtök, akik aktívan benne vagytok ebben a gondviselésben, el fog jönni egy pont, amikor ki kell ebből lépnetek és magatokra kell gondot viselnetek. Igen. Köszönöm.

SHAUMBRA 3: Köszönöm.

ADAMUS: Jó, szerintem még három kérdésre van időnk.

MIHÁLY ARKANGYAL: Még háromra.

ADAMUS: Még háromra.

KATE: A kérdésem az lenne, hogy én nem emlékszem az összes többi birodalomra. De tudom, hogy azok itt vannak. Fontos ez a megvilágosodásom szempontjából?

MIHÁLY ARKANGYAL: Csak az fontos, hogy arra emlékezz, hogy milyen érzés összekapcsolódni a többi birodalmakkal és ahogy megbíazol ennek a kapcsolatnak az érzésében, az információ - anélkül, hogy erről az elméd tudna - valahogy le fog tölteni a saját tudatodba és valóssá fog válni. De ha megbíazol az érzésben, akkor bízz meg abban az érzésben! Az Adamus és Cauldre közötti kapcsolat nem fejlődött volna ki, amennyiben Cauldre nem bízott volna meg ennek a kapcsolatnak az érzésében és akkor Adamus nem mesélhetne nektek a többi birodalomról. Mert ezáltal az ajándék demonstrálásra került és megosztásra került veletek. Ez egyben a ti születési jogotok is. Azt akarjuk, hogy mind ide, előre gyertek, hogy mi foglalhassunk helyet a közönség soraiban és a ti bölcsességeket hallhassuk. Egy idő után nem tudunk már mit mondani nektek. Mi is kifogyunk a történetekből. (nevetés)

ADAMUS: A másik dolog pedig az, amiről nem lenne szabad elfeledkeznünk - hogy váltsuk át ezeknek a „többi birodalmaknak” az elképzelését! Igazából nincsenek más birodalmak. Ez a birodalom van, amit vagy egy nagyon szűk nézőpontból látsz, vagy pedig egy nagyon tág fókuszról. Ez valójában ugyanaz a birodalom. Mindig is az volt és mindig az is marad. Ez arról szól, hogy vegyél egy mély lélegzetet és érezz szabadon bele ennek a birodalomnak a nagyobb részeibe! Ne úgy gondolkodj róluk, mint ami fent van, vagy itt lent van. És nem tudom, hogy te hogy vagy ezzel Mike, de én határozottan nem kedvelem a dimenziók számokkal történő besorolását, mint 1,2,3,4. Hiszen ez egy és ugyanaz. A lényeg az, hogy mi az, aminek az érzékelését bátran megengeded magadnak?

Nos, mivel az emberek lekorlátozták, vagyis az érzékelésnek csak egy bizonyos szintjét engedik meg maguknak, amikor elkezdnek felnyílni, akkor az eleinte nagyon kellemetlen érzéssel jár. Szédülnek. Úgy érzik, mintha kilépnének az elméjükből. A testük elkezd hányni meg kiadni a szemetet, meg ehhez hasonló dolgokat tenni és ettől roppant kényelmetlenül érzik magukat, de közben csak az történik, hogy elkezdnek ráhangolódni *ennek* a birodalomnak a tágasságára. Igen.

Nem szeretem, amikor elkezdünk ezekről a többi dimenziókról és birodalmakról beszélni, mert ez csak még nagyobb elkülönültséget teremt. Ez arról szól, hogy mennyire nagyon vagy hajlandó belelélegezni ebbe a valóságba? Igen, micsoda póló felirat lehetne ez! Igen!

(Linda átadja a mikrofont Paul-nak, aki csak áll és nem szól egy szót sem. Adamus elkezd felé sétálni. Mihály Arkangyal követi.)

MIHÁLY ARKANGYAL: Valóban. (nevetés, ahogy Paul elkezd hátrálni) Kicsit nehezen hallunk. (Mind a ketten „Namaste” kézmozdulattal fordulnak egymás felé) Teremtő!

PAUL: Már jó hosszú ideje.

ADAMUS: Kérdés?

MIHÁLY ARKANGYAL: Válasz.

ADAMUS: Jó. Szerintem itt végeztünk. (nevetés) Ez egy kissé fura volt.

MIHÁLY ARKANGYAL: Most akkor hagyjuk elszökni?

ADAMUS: Paul, gyerünk!

PAUL: Hm.

ADAMUS: Azt hiszem megint meg kell tennünk.

MIHÁLY ARKANGYAL: Ó!!

PAUL: Kilépni az elméből. Erről beszélj!

(Adamus visszasétál Paul-hoz és ad neki két pofont, mind a két oldalra, amit nagy nevetés követ)

MIHÁLY ARKANGYAL: Ó és nekem kell utána feltakarítanom! (Mihály Arkangyal visszasétál és arcon csókolja Paul-t, amit nevetés és taps követ)

ADAMUS: Melyikünk szedte ki Paul-t az elméjéből?

MIHÁLY ARKANGYAL: Ühüm.

PAUL: Tökéletes volt.

ADAMUS: Hadd kérdezzem meg tőled, hogy miért vagy az elmédben? Mi a történet? Mi a történet?

PAUL: Nincs történet.

ADAMUS: Oké. Akkor miért vagy az elmédben?

PAUL: Nos, hát régebben ez komfortos volt, de ma már nem az.

ADAMUS: Oké. És akkor mi a következő lépés?

PAUL: Túllépni az elmén.

ADAMUS: Igen, de...igen. És ez hova visz majd téged?

PAUL: A szívembe.

ADAMUS: Talán, de én azt mondanám, hogy *ez nem számít*. Nem számít. Tényleg nem. Ha megbíazol magadban, akkor ez nem számít. Lépj túl az elméden, a korlátozásokon! Ez azért nem számít, mert nagyszerű lesz! Mert fenséges lesz!

PAUL: Igen.

ADAMUS: Fejezd be azt, hogy az elmén való túllépésen gondolkozol!

PAUL: (nevetve) Ez szuper!

ADAMUS: Jó. Köszönöm.

PAUL: Köszönöm.

ADAMUS: Elég sok a mentális energia - ha nem vettétek volna észre - nagyon mentálisak az energiák és amennyiben képesek vagytok érezni, akkor érezni lehet ennek a nehézségét, a szorosságát és álmoságát a teremben. Itt most ünnepelnünk kellene, de ti még mindig csak gondoltok rajta. Akkor most mi is történik? A háttérben egy változás zajlik éppen és ki tudja? Lehet, hogy miután hazamentek innen, borzalmasan megfájdul a fejetek. Igen, igen. Vagy...de miért ne? Ez csak azt jelzi, hogy valami történik. Vagy az is előfordulhat hogy nagyon össze leszel zavarodva. „*Mi történt ma ezen a Shaumbra összejövetelelen? Nem értem.*” Megpróbáltok ebből valamiféle értelmet kihámozni, ahogy most is pontosan ezt teszitek. Ez nem számít. Nem számít. Az

a változás most történik.

Miért? Mert megengeditek, hogy az megtörténjen. Igen. Jó. Kérnék még egy igazán jó kérdést, egy teljesen bámulatos kérdést! (valaki kérdezni akar)

LINDA: Oké.

ALAYA: Ez akkor azt jelenti, hogy ahogy Geoffrey csatornázza Adamust és a te nevedet nem tudom, de te csatornázod Mihályt...

ADAMUS: Robert.

ALAYA: Ez akkor azt jelenti - köszönöm Robert - ez akkor azt jelenti, hogy abba fogjuk hagyni a sok embernek végzett csatornázást?

MIHÁLY ARKANGYAL: Fejezzük be a csatornázást! Nem akarom, hogy engem csatornázzanak. Azt akarom, hogy Robert egy aspektusaként is elfogadjanak engem. És azt is akarom, hogy önmagatok egy aspektusaként is elfogadjatok. Abba tudnánk végre hagyni azt, hogy elkülönülést teremtsünk? El fog jönni az az idő, amikor a csatornázás többé már nem lesz helyénvaló. Azt gondoljátok talán, hogy Geoffrey nélkülözni fogja a bölcsességet? (nevetés, mert Adamus kérdő tekintettel néz a kérdezőre)

ALAYA: Nem, de mostanában sokat beszélek, vagy sokat gondolkozom az összes részem beintegrálásán.

MIHÁLY ARKANGYAL: Magasabb Én, Nagyobb Én....

ALAYA: Igen, a Nagyobb Énemen.

MIHÁLY ARKANGYAL: ...alsóbb én, közép én, összes én...

ALAYA: Igen.

MIHÁLY ARKANGYAL: Isteni Én - *Isteni Én* - a tudatos teremtői én. Ez valami olyasmi, amire az emberi én nem fog tudni rájönni az integrációt megelőzően. Akkor abbahagyhatnánk? Mert különben mi fog történni?

ALAYA: Hát, tovább folytatódik az elkülönültség.

MIHÁLY ARKANGYAL: Valóban. És a fájdalom, meg a szenvedés és a hiánya. Mi az, ami hiányzik belőled, de Adamusban meg van?

ALAYA: Semmi.

MIHÁLY ARKANGYAL: Nos, azt kérdezed...

ALAYA: Csak az elkülönültségre vonatkozó kérdésem. Akkor ez azt jelenti, hogy Geoffrey eltávozik és Adamus marad?

MIHÁLY ARKANGYAL: Nos, reméljük nem így lesz.

ALAYA: Ezek a kérdések merülnek fel bennem. És így...

ADAMUS: Ezt a potenciált ne!

ALAYA: Tudom, de ez egy kérdés.

ADAMUS: Ismételten, képzelj el...hogy fókuszálni fogunk, bele fogunk menni azokba a potenciálokba, amiket el sem tudtatok eddig képzelni az atlantiszi elmével. Ezért is lépünk ma át azon a Határvonalon.

Nem lesz szükségetek az ehhez fogható csatornázásokra, ahogy ezeket most tesszük, mert egy csoportban lesztek...és akár éppen az emelvényen állva osztjátok meg egymással az élményeiteket

és együtt nevettek, vagy akár megjelenik egy entitás, akit képesek lesztek látni. És erre most azt mondjátok, hogy: „*Fogalmam sincs róla, hogy kell az ilyet csinálni és hogy ez hogy fog megtörténni? Nincs szükségünk valakire, aki ebben segít nekünk?*” Nincs. Egy entitás meg fog jelenni, talán nem fizikai formában, hanem energia alakban és képesek lesztek látni is és hallani is azt az entitást. És az az entitás nem azért fog ott megjelenni, hogy elmondja nektek, hogyan tegyétek meg a dolgokat, hanem megosztja majd veletek az utakat-módokat, ahogy ők teszik a dolgokat és meghallgatja majd, hogy ti hogyan teszitek a dolgokat.

Akkor most már takarítsuk le az összes régi gondolkodást az asztról! Többé már ne egy atlantiszikiént gondolkozzatok!

ALAYA: Ezért is kellett feltennem ezt a kérdést.

MIHÁLY ARKANGYAL: Abszolút.

ALAYA: Ez csak...igen.

ADAMUS: Abszolút.

Akkor vegyünk egy mély lélegzetet!

Igen! Eljött az óra, elérkezett a perc, eljött az idő számunkra, hogy keresztül sétáljunk azon az Atlantiszi határvonalon, hogy túllépünk a mentálison! És tesztelni foglak benneteket! És piszkálni foglak titeket, hogy többé már ne atlantiszikiént gondolkozzatok, hanem nyiljatok meg az álmaitokra és a potenciáljaitokra! Amiről esetleg ma azt gondold az elmédben, hogy az örültség, nos rá fogsz jönni, hogy egyáltalán nem az!

Akarjátok ezt a megvilágosodásnak nevezett dolgot - mert ez egy óriási kihívás, mert nagyon gyümölcsöző, magasan stimuláló, kitör a régi emberi mintából és mert képesek vagytok rá, hiszen több mint 1000 életet leéltetek már ezen a Földön. Egyszerűen csak meg akarjátok ezt tenni! És ahogy ezt megteszitek, ez hatalmas változást fog előidézni ennek a bolygónak a tudatosságában. Az összes tudatosságotok és energiátok, amit kisugároztok magatokból, elérhető lesz mások potenciáljai számára is.

Akkor vegyünk egy mély lélegzetet együtt, ahogy átlépjük ezt az atlantiszi határvonalat és belépünk az új potenciálokba, amik nem lineárisak és korlátlanok!

Vegyünk egy mély lélegzetet és mondjunk köszönetet Mihály Arkangyalnak, Robertnek, Kokának, hogy itt voltak velünk ebben a Shaumbra Színházban!

Vegyünk egy mély lélegzetet az összes entitásért és magatokért!

És amikor elmész innen, amikor magad mögött hagyod ezt az energiát és azon tűnődsz majd, hogy mi is volt ez az egész, hogy vajon jól csináltad-e és hogy ez mikor fog megtörténni - szóval, ha felmerülnek benned ezek vagy az ezzel kapcsolatos kérdések, akkor csak vedél egy mély lélegzetet és mondd azt magadnak, hogy: „*Minden jól van a teremtés egészében!*”

Bulizzatok tovább Shaumbra, bulizzatok tovább! Köszönöm. Köszönöm.

(Fordította: Telegdi Ildikó - telegdiildi@globonet.hu)

Megjegyzés: Aki úgy érzi, hogy szívesen támogatná anyagilag is a Shoudok fordításainak munkáját, az alábbi bankszámlaszámon megteheti:

Telegdi Ildikó OTP BANK Rt. 11773339-00984762

Minden eddigi és ezt követő felajánlást előre is szívből köszönök: Telegdi Ildikó